Τὸ φύλλον Δραχμὴ 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2½, πέννες

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἀναγνωρισθὲν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθοῦς παρέχον εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀναγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΝΑΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμ. 75. Ἑξάμηνος δρ. 40. Τρίμηνος δρ. 22.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.—Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΟ ΕΤΟΣ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἑρμοῦ ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαφβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 33ον — Ἐν Ἀθήναις, 6 Μαρτίου 1926 — Ἔτος 48ον —Ἀριθ. 14

ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΧΕΡΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Πῶς; ἔκαμε ὁ Φραγκίσκος.

— Ναί, ξανάπε ὁ μηχανικός. Εἶμαι μόνο ὁ ταμίας σου. Ὅταν σοῦ χρειάζεται τίποτα, μὴ δυσκολεύεσαι νὰ μοῦ τὸ ζητᾶς.

Ἦταν ἀδύνατο νὰ ἐκφρασθῇ μὲ περισσότερη λεπτότητα. Ἀπὸ τότε, ὁ Φραγκίσκος ζοῦσε σὰν πλουσιόπαιδο. Μὲ τὸ πορτοφολάκι του γεμάτο, ἦταν ἐλεύθερος νὰ γυρίζῃ μόνος του μέσα στὴν καινούργια ἐκείνη πόλη. Τὴ γνώρισε ὁλάκερη, ἀπὸ τὴ μιὰ της ἄκρη ὡς τὴν ἄλλη, κι' ὕστερα πῆγε νὰ ἰδῇ τὸ Σολόν, ποὺ εἶναι τὸ ἀληθινὸ κέντρο τοῦ Σαϊγκόν, γιατὶ ἐκεῖ μένουν οἱ πλούσιοι Κινέζοι, ποὺ ἀγοράζουν ἀπὸ τοὺς ἀνναμίτες χωρικοὺς τὶς ἐσοδεῖες τοῦ ρυζιοῦ.

«—Τροὺ-Τέν, εἶσαι ἕνας λωποδύτης!...» (Σελ. 105, στ. γ'.)

Μιὰ μέρα, ὁ μηχανικὸς πῆρε τὰ δυὸ παιδιά του καὶ τὰ πῆγε στὸ Σολόν, νὰ ἰδοῦν τὰ ἔργα, ποὺ εἶχε κάμει ὁ γάλλος δήμαρχος. Εἶδαν τὰ σχολεῖα, τὰ νοσοκομεῖα καὶ τὰ μουσεῖα.

Καταλαβαίνετε βέβαια πόσο γρήγορα περνοῦσε ὁ καιρὸς γιὰ τὸ Φραγκίσκο, μέσα στὸ πλῆθος αὐτὸ τῶν καινούργιων ἐντυπώσεων. Ὕστερ' ἀπὸ δυὸ-τρεῖς ἑβδομάδες, ὁ κ. Καρινὸ πῆρε τὰ παιδιά του (μποροῦμε νὰ λέμε τὰ παιδιά του, γιατὶ τἀγαποῦσε καὶ τὰ δυὸ μὲ τὴν ἴδια στοργή) κι' ἐγκατεστάθηκαν σ' ἕνα σπιτάκι, λιγάκι ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη, πρὸς τὸ μέρος τοῦ καναλιοῦ. Τὸ σπιτάκι αὐτό, μὲ τὴ βεράντα του καὶ τὸν ὡραῖο του κῆπο, ἦτανε μαγεία καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ τὸ ἀγάπησαν ἀμέσως.

Μὰ ὁ κ. Καρινὸ ἦταν ὅλο καὶ περισσότερο ἀπησχολημένος μὲ τὶς ὑποθέσεις του, γιαὐτο πῆρε μιὰ Ἀνναμίτισσα γκουβερνάντα νὰ προσέχῃ τὴ Λούσῃ, νὰ βγαίνῃ μαζί της περίπατο καὶ νὰ τὴν πηγαίνῃ σ' ἕνα γαλλικὸ σχολεῖο. Ὅταν δὲν εἶχε μαθήματα, ἡ μικρὴ φρόντιζε τὸ σπίτι καὶ γινόταν σιγὰ-σιγὰ καλὴ νοικοκυρούλα. Ὅσο γιὰ τὸ Φραγκίσκο, ὁ φίλος μας εἶχε καταφέρει νἀναβληθῇ ἡ ἐγγραφή του στὸ σχολεῖο ἕως τὸ Πάσχα καὶ στὸ μεταξὺ αὐτὸς ἦταν ἐλεύθερος νὰ γυρίζῃ, νὰ χαζεύῃ καὶ νὰ μαθαίνῃ μαζί χίλια-δυὸ χρήσιμα πράγματα.

Ἕνα βράδυ, ὁ μηχανικὸς γύρισε ἀπ' ἔξω μαζὶ μ' ἕναν κύριο, ντυμένο μὲ ἄμεμπτο εὐρωπαϊκὸ κοστούμι, μὰ ποὺ εἶχε στὸ πρόσωπό του τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς Ἀνναμιτικῆς φυλῆς. Τὸν σύστησε στὰ παιδιὰ ὡς συνάδελφό του, μηχανικὸ ἀπὸ τὸ Σαϊγκόν, ποὺ εἶχε σπουδάσει στὸ Παρίσι καὶ διεύθυνε τώρα μεταλλευτικὲς ἐργασίες στὸ Κάμποτζ.

Ὁ Φραγκίσκος δὲ θὰ τολμοῦσε νὰ τὸ φανερώσῃ. Ὅμως ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ ἀντίκρυσε τὸν ἄγνωστον αὐτόν, ἔννοιωσε κάτι σὰν ἀντιπάθεια καὶ σὰν ἕνα προαίσθημα ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θἄφερνε κάτι κακό. Τὰ αἰσθήματα αὐτὰ φαινόνταν ἀδικαιολόγητα, γιατὶ ὁ Ἀνναμίτης ἦταν ἕνας ἄνθρωπος γλυκόλογος καὶ πολὺ περιποιητικὸς στὰ δυὸ παιδιά. Τὸν ἔλεγαν Κοὺ-Σό. Μιλοῦσε καλὰ τὰ γαλλικὰ καὶ ἀπόφευγε πάντα νὰ κάνῃ λόγο γιὰ τὴν καταγωγή του. Ἀκόμα καὶ τὄνομά του ἤθελε νὰ τἀλλάξῃ κι' ἔλεγε πὼς ἦταν βαπτισμένος καὶ εἶχε τὄνομα Ἀλβέρτος. Κάθε φορὰ ποὺ ἐρχόταν, ἔφερνε στὰ παιδιὰ κι' ἀπόνα δῶρο ἢ κανένα ζαχαρωτό. Πότε χάριζε στὴ Λούσῃ καμμιὰ κούκλα ἢ κανένα βραχιολάκι, πότε στὸ Φραγκίσκο κανένα σπαθάκι παλιὸ ἢ κανένα ἀγαλματάκι. Μιὰ μέρα μάλιστα τοὔφερε ἕνα πιστολάκι μὲ κοκκαλένια λαβή, παλιό, ἀπ' τὴν ἐποχὴ τοῦ αὐτοκράτορα Γκιὰ-Λόγκ, μαζὶ μὲ λίγη μπαρούτη καὶ λίγα βόλια γιὰ νὰ τὸ γεμίζει, καὶ νὰ σκοτώνῃ πουλιά.

Μα καὶ μ' ὅλ' αὐτά, ὁ μικρὸς δὲν μποροῦσε νὰ τὸν χωνέψῃ αὐτὸν τὸν Ἀνναμίτη. Πρῶτα-πρῶτα αὐτὸς ἔπαιρνε συχνὰ τὸν κ. Καρινὸ μαζί του τὰ βράδυα, μετὰ τὸ φαγητό, καὶ τὰ παιδιὰ

ἔθλεπαν τὸ μηχανικὸ νὰ γυρίζη ὁλόενα καὶ πιὸ ἀργά, κουρασμένος, χλωμὸς καὶ ἀγρυπνισμένος. Αὐτός, ποὺ ἦταν πάντα μὲ ὄρεξη, τώρα ἔμενε ἀμίλητος ὧρες ὁλάκερες καὶ θύμωνε μὲ τὸ παραμικρό. Ἔπαψε πιὰ νὰ κάνη λόγο γιὰ τὸ μηχάνημα καὶ γιὰ τὰ σχέδιά του.

Κι' ἡ Λοῦση κι' ὁ Φραγκίσκος ὑπόφεραν βλέποντας αὐτὴ τὴν ἀλλαγή. Μὰ ὁ μικρός μας φίλος εἶχε ἕναν χαρακτήρα ἀποφασιστικὸ καὶ δραστήριο καὶ δὲν ἐννοοῦσε νὰ βλέπη τὰ πράγματα μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα.

Σκέφθηκε νἀνακαλύψη ποῦ πήγαινε ὁ μηχανικὸς κάθε βράδυ καὶ ποιὰ ἦταν ἡ αἰτία τῆς θλιβερῆς ἀλλαγῆς του.

Ἕνα βράδυ λοιπὸν κατάφερε νὰ γλυστρήση ἀπὸ τὸ δωμάτιό του καὶ κρύφτηκε πίσω ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ κήπου. Ὅπως τὸ περίμενε, κατὰ τὶς ἐννιά, εἶδε τὸν κ. Καρινὸ μαζὶ μὲ τὸ φίλο του, νὰ βγαίνουν ἔξω. Τοὺς πῆρε ἀπὸ πίσω. Βέβαια, αὐτὸ ποὺ ἔκανε δὲν ἦταν σωστό. Δὲν εἶχε κανένα δικαίωμα νὰ κατασκοπεύη ἕναν ἄνθρωπο ποὺ, τὸ κάτω-κάτω, τοῦ εἶχε φερθεῖ μὲ τὴ μεγαλύτερη λεπτότητα κι' εὐγένεια. Μὰ ὁ σκοπός του ἦταν νὰ μάθη τί ἦταν ἐκεῖνο ποὺ εἶχε τόσο βλαβερὴ ἐπίδραση πάνω στὸν προστάτη του.

«—Τί κάν.ον ἐκεῖ-μέσα;» (Σελ. 110. στ. β')

Ἀφοῦ ἀπομακρύνθησαν κάμποσες ἑκατοντάδες μέτρα ἀπὸ τὸ σπίτι τους, οἱ δυὸ μηχανικοὶ στάθηκαν σὲ μιὰ πλατεῖα, ὅπου στάθμευαν τὰ ποὺς-ποὺς, τὰ μικρὰ ἐκεῖνα ἀνναμιτικὰ χειροκίνητα ἁμαξάκια, ἀνέβηκαν σὲ δυὸ ἀπ' αὐτὰ καὶ ἔδωσαν μιὰ διεύθυνση, ποὺ τὸ παιδὶ δὲν τὴν ἄκουσε. Ἔβαζε τὶς τσέπες του κι' εἶδε πῶς δὲν εἶχε λεφτὰ μαζί του. Ἔτσι, μιὰ καὶ δὲν μποροῦσε νὰ πάρη κι' αὐτὸς ἕνα ποὺς-ποὺς, ἦταν ἀναγκασμένος ν' ἀκολουθήση τρέχοντας τοὺς δυὸ μηχανικούς.

Στὴν ἀρχὴ ἦταν ἕνα παιχνιδάκι. Κρατοῦσε τὴν ἀπόσταση κι' ἔτρεχε κανονικά. Μὰ ὅταν τ' ἁμαξάκια ἔστριψαν ἀπὸ τὸ δημόσιο κῆπο καὶ διευθύνθηκαν πρὸς τὸ δρόμο τοῦ Σολόν, τὸ παιδὶ ἄρχισε νὰ λαχανιάζη κι' ὁ Ἐδουάρδος ἔτρεχε ἀπὸ τὰ μέτωπό του. Ἔτρεξε ἔτσι ἕνα ὁλάκερο τέταρτο τῆς ὥρας. Ὅταν πλησίασαν τὰ πρῶτα σπιτάκια τοῦ Σολόν, τὰ ποὺς-ποὺς σταμάτησαν μπρὸς σ' ἕν' ἀπ' αὐτά. Ἦταν μιὰ χαμοκέλλα, μὲ μιὰ πελώρια κινέζικη ἐπιγραφή.

— Τί διάβολο πάει νὰ κάνει κεῖ-μέσα ὁ κ. Καρινό; συλλογίστηκε ὁ Φραγκίσκος, βλέποντας τὸ ἀποκρουστικὸ θέαμα τοῦ χαμόσπιτου, ὅπου μπῆκαν οἱ δυὸ φίλοι, ἀφοῦ πλήρωσαν τοὺς δυὸ μπούν.

Ἦταν ἀποφασισμένος νὰ τὰ μάθη ὅλα. Γλυστρησε λοιπὸν κι' αὐτὸς πίσω ἀπὸ τὸν κ. Καρινὸ μέσα στὸ σπιτάκι. Πέρασε ἀπὸ μιὰ χαμηλὴ σάλα, ὅπου κάμποσοι Κινέζοι ἔπιναν τσάϊ, παίζοντας τὰ ζάρια. Εἶδε ὅτι ὁ κ. Καρινὸ κι' ὁ φίλος του δὲν ἦταν σ' αὐτὴ τὴ σάλα. Ἔσπρωξε μιὰ πόρτα καὶ βρῆκε μιὰ σκάλα, ποὺ ὁδηγοῦσε σ' ἕνα ὑπόγειο. Ἐκεῖ τὸν ἔπιασε στὸ λαιμὸ μιὰ μυρωδιὰ δυνατὴ καὶ γλυκειά, ποὺ ἦταν ἀδύνατο νὰ καταλάβη ἀπὸ ποῦ ἔρχόταν.

— Τί διάβολο μαγειρεύουν δῶ-μέσα; συλλογίστηκε καὶ πάλι ὁ φίλος μας.

Στὸ βάθος τοῦ διαδρόμου ἦταν ἕνα παράθυρο κλεισμένο μ' ἕνα στόρι. Ἀνάμεσ' ἀπὸ τὸ στόρι, ὁ φίλος μας εἶδε κάτι μικρὲς λάμψεις, ποὺ τοῦ τράβηξαν τὴν προσοχή. Πλησίασε, ἀνασήκωσε τὸ στόρι κι' εἶδε κάτι, ποὺ ἦταν γι' αὐτὸν ἀκατανόητο.

Μέσα σὲ μιὰ χαμηλὴ σάλα, φωτισμένη ἀσθενικὰ ἀπὸ χρωματιστὰ φαναράκια, κρεμασμένα ἀπὸ τὸ ταβάνι, ἀνθρώπινα σώματα ἦταν ξαπλωμένα πάνω σὲ ψάθες. Ἄλλοι φοροῦσαν πολύχρωμους κινέζικους μανδύες. Δυὸ ὅμως στὴν ἀντικρινὴ γωνιὰ, φοροῦσαν ἄσπρα εὐρωπαϊκὰ ροῦχα κι' ἦταν ξαπλωμένοι κοντὰ-κοντά. Ὁ ἕνας φοροῦσε, πάνω ἀπὸ τὸ κοστούμι του, ἕνα κλαρωτὸ κιμονό. Ὁ Φραγκίσκος γνώρισε τὸν κ. Καρινὸ καὶ τὸν Ἀνναμίτη μηχανικό.

Δὲ μιλοῦσαν καὶ φαινόνταν σὰ νὰ εἶχαν ἀποκοιμηθεῖ. Μὰ τοὺς κοίταξε προσεχτικὰ κι' εἶδε πῶς δὲν κοιμόνταν. Ἀνάμεσά τους ἦταν ἕνα πλατὺ πιάτο, ὅπου ἔκαιγε μιὰ χαμηλόφωτη λάμπα. Ὁ Κοὺ-Σὺ ἔβαζε πάνω στὴ λάμπα ἕνα μακρὺ τσιμπούκι, ὅπου ἕνας μπούν ἔβαζε κάθε τόσο ἕνα μικρὸ βῶλο ζυμωμένο μὲ τὸ χέρι του. Ὅταν ἄναψε αὐτὸς ὁ βῶλος, ἔδωσε τὸ τσιμπούκι στὸν κ. Καρινὸ κι' ἐκεῖνος τράβηξε μιὰ μεγάλη ρουφηξιὰ κι' ὕστερα ἔπεσε πάνω στὸ στρῶμα του σὰν ἀναίσθητος. Ἕνας σπασμὸς ξαφνικῆς ἡδονῆς φώτισε τὸ πρόσωπό του. Τὸ ἴδιο ἔκαμε ὕστερα κι' ὁ Ἀνναμίτης κι' ἔγειρε κι' αὐτὸς βαρὺς πάνω στὸ προσκεφάλι του. Θρησκευτικὴ σιχὴ βασίλευε σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο. Μόνο κάπου-κάπου, μερικοὶ στεναγμοὶ ἢ μερικὰ ἐλαφρὰ βαγγητὰ τάραζαν τὴ σιωπή.

Ὁ Φραγκίσκος εἶχε ἴδει ἀρκετά, μὰ δὲν εἶχε νοιώσει τὴν τρομερὴ σημασία αὐτοῦ τοῦ θεάματος. Γιαὐτό, μόλις εἶδ' ἕνα ναύτη, ποὺ περνοῦσε ἀπὸ τὰ διάδρομο, τὸν ρώτησε:

— Τί κάνουν ἐκεῖ μέσα;

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ ΤΗΣ ΠΑΛΛΑΔΟΣ

(Ἀφιερωμένο τοῦ Τέλλου Ἄγρα)

Τρανὴ τῆς Ἀθηνᾶς πόλη, μεγάλη,
Ποὺ σὲ χαϊδεύει μιὰ ψυχὴ Φειδία,
Σ' ἐμένα, ἱκέτη ἀπὸ τὴ Δυστυχία,
Ἄνοιξε τὴν παρηγοριά σου ἀγκάλη!

Τὴ βασανισμένη λύτρωσε ζωή μου
Μὲ τῶν Θεῶν σου κὴν παλιὰ θρησκεία
Καὶ στῆς Θεᾶς τὴ ζωντανὴ σοφία
Κατήχησε καὶ μένα τὴν ψυχή μου.

Κάνε, γιὰ μέ, ξανὰ νὰ ζωντανέψη
Τῶν τραγικῶν σου, τὴ μεγάλη Λύρα,
Τὴ θεία τους τέχνη νὰ σκορπίση γύρα,
Τὴν ἀνθησή μου νὰ γλυκοχλανέψη.

Τρανὴ τῆς Ἀθηνᾶς πόλη, μεγάλη,
Ποὺ σὲ χαϊδεύει μιὰ ψυχὴ Φειδία,
Σ' ἐμένα ἱκέτη ἀπὸ τὴ Δυστυχία,
Ἄνοιξε τὴν παρηγοριά σου ἀγκάλη!..

ΣΠΥΡΟΣ Μ. ΑΝΝΙΝΟΣ

Ο ΓΛΑΡΟΣ

Μιὰ φορὰ ἦταν ἕνας γλάρος. Ξέρεις τί εἶναι οἱ γλάροι, μικρούλη μου; Ὄχι;.. Οἱ γλάροι εἶναι κάτι μεγάλα ἄσπρα καὶ σταχτιὰ πουλιά, ποὺ ζοῦν κοντὰ στὴ θάλασσα. Ἔχουν σπαθωτὰ φτερὰ ποὺ σχίζουν γοργὰ τὸν ἀέρα καὶ πότε σηκώνονται ψηλὰ-ψηλὰ γιὰ νἀγναντέψουν κανένα ψαράκι, πότε βουτιοῦνται βρμητικὰ στὸ νερὸ γιὰ νὰ τἀρπάξουν καὶ νὰ τὸ φάνε.

Ὁ δικός μας ὅμως ὁ γλάρος ἦταν ἀκόμη μικρούλης. Τὰ φτερά του δὲν εἶχαν δυναμώσει καὶ δὲν μποροῦσε νὰ πετάξη, οὔτε νὰ κολυμπήση στὸ γιαλό. Καθόταν μέσα στὴ φωλίτσα του καὶ περίμενε νὰ ἔρθη ὁ πατέρας του νὰ τοῦ φέρη κανένα ψαράκι, ἢ νὰ ἔρθη ἡ μαννούλα του νὰ τὸν χαϊδέψη καὶ νὰ τοῦ σιάξη τὰ πούπουλά του. Κι' ὅταν ἔλειπαν ἐκεῖνοι, κοίταζε τὸν γαλάζιο οὐρανὸ καὶ τὰ πουλιὰ ποὺ περνοῦσαν κοπαδιαστὰ κι' ἔλεγε «Ἄχ, πότε θὰ μπορέσω κ' ἐγὼ νὰ πετάξω σὰν κι' αὐτά, νὰ πηγαίνω ψηλὰ ὡς τὸν οὐρανὸ καὶ νὰ βουτιέμαι, ἔπειτα μέσ' στὴ γαλανὴ θάλασσα, καὶ νὰ πιάνω τὰ ψάρια καὶ τὰ καβούρια, καὶ νἄμαι ὁ καλύτερος γλάρος ἀπ' ὅλους ἐδῶ γύρω;»

Κι' ἔβλεπε τ' ἄσπρα πουλιὰ ποὺ πετοῦσαν καὶ τὰ ζήλευε, καὶ τὸ βράδυ χωνόταν μέσ' στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μαννούλας του καὶ τὴν ρώταγε: «Μαννούλα, πότε θὰ μπορέσω κι' ἐγὼ νὰ γίνω ἕνα ὄμορφο δυνατὸ θαλασσοπούλι σὰν καὶ τ' ἄλλα;» Καὶ ἡ μαννούλα του τὸν χάϊδευε καὶ μὲ τὴ μύτη της τοῦ ἔσιαχνε τὰ φτερὰ καὶ τοῦ ἔλεγε σιγὰ-σιγὰ νανουρίζοντάς τον. ὅτι νὰ ἔχη ὑπομονὴ καὶ θὰ μεγαλώση καὶ θὰ μπορῆ νὰ πετάξη ψηλὰ ψηλὰ καὶ νὰ ἰδῆ τοὺς γιαλοὺς καὶ τὶς ἄσπρες πολιτεῖες, καὶ τὰ καράβια μὲ τ' ἄσπρα τὰ πανιά, καὶ τὶς βαρκοῦλες ποὺ τρέχουν γρήγορα καὶ σχίζουν μὲ τὴν πλώρη τους

τὰ νερά. Καὶ ὁ γλάρος ἀπακοιμιόταν κι' ἔβλεπε στὸν ὕπνο του ὅλ' αὐτὰ τὰ ὡραῖα πράγματα ποὺ τοῦ ἔλεγε ἡ μαννούλα του καὶ συλλογιζόταν: «Πότε, ἀχ πότε θὰ γίνουν ἀλήθεια;»

***

Μιὰ μέρα, τὴν ὥρα ποὺ ἔλειπαν ὅλοι, ἦρθε ἐκεῖ κοντὰ μιὰ βάρκα καὶ βγῆκαν τρεῖς ἄνθρωποι μὲ μαῦρα ἡλιοκαμένα πρόσωπα καὶ τὸν κοίταξαν παράξενα. Καὶ εἶπε ὁ ἕνας ἀπ' αὐτούς:

— Μπά, ἕνας γλάρος!

Καὶ ὁ ἄλλος εἶπε:

— Εἶναι μικροῦτσικος ἀκόμη. Πάρ' τον νὰ τὸν δώσης στὰ παιδιά σου.

Κι' ὁ γλάρος ἔκλεισε τὰ μάτια του γιὰ νὰ μὴ βλέπη καὶ νὰ μὴν ἀκούη, κι' ὁ μαῦρος ἄνθρωπος τὸν πῆρε καὶ τὸν ἔβαλε μέσα σ' ἕνα σακκοῦλι καὶ τὸ ἔδεσε σφιχτὰ ἀπὸ πάνω.

Κι' ὅταν τὸ ἄνοιξε καὶ βγῆκε ὁ γλάρος καὶ κοίταξε γύρω του ζαλισμένος, εἶχαν χαθεῖ πιὰ ἡ γαλάζια θάλασσα καὶ οἱ βράχοι, καὶ παντοῦ ἦσαν σπίτια καὶ δρόμοι κι' ἕνα σωρὸ μάτια ποὺ τὸν κοίταζαν περίεργα.

Καὶ ἀπὸ τότε ἄρχισε μιὰ καινούργια ζωὴ γιὰ τὸν γλάρο μας. Τὰ παιδιὰ τοῦ ἔδεναν ἕνα σπαγκάκι στὸ πόδι κ' ἔπαιζαν μαζί του καὶ τοῦ ἔρριχναν ψαράκια καὶ τοῦ τραγουδοῦσαν:

Γλάρε, γλάρε, βούτα,
νὰ πᾶς στὴ φωλιά σου
νὰ πιάσω τὰ παιδιά σου.

Ὁ γλάρος ὅμως δὲν ἀγρίευε. Καθόταν σιμωμένος, ἥσυχος στὴ γωνιὰ κι' ἔτρωγε τὰ ψαράκια ποὺ τοῦ ἔρριχναν τὰ παιδιὰ καὶ δὲν προσπαθοῦσε νὰ φύγη. Στὴν ἀρχή, θυμόταν ἀκόμη τοὺς βράχους καὶ τὴ γαλάζια θάλασσα καὶ τὸν ψηλὸ οὐρανὸ μὲ τ' ἄσπρα συννεφάκια καὶ τὴ μαννούλα του ποὺ τὸν νανούριζε ἔτσι γλυκὰ κάθε βράδυ. Λίγο-λίγο ὅμως τὰ ξέχασε κι' αὐτὰ καὶ ἄρχισε νὰ πηγαίνη μὲ τὶς κότες καὶ νὰ κάθεται μαζί τους καὶ νὰ κουρνιάζη μ' αὐτὲς τὸ βράδυ. Κι' οἱ κότες τὸν περιγελοῦσαν κι' ἔλεγαν: «Γιὰ κοίτα αὐτὸ τὸ θαλασσοπούλι, τί θέλει μαζί μας; Δὲν μπορεῖ οὔτε στάρι νὰ φάη, οὔτε νὰ κάνη αὐγά».

Τὸν γλάρο ὅμως δὲν τὸν ἐνδιαζε γιὰ ὅλ' αὐτά, οὔτε καταλάβαινε γιατὶ τὸν περιγελοῦσαν οἱ κότες. Τὰ φτερά του εἶχαν μεγαλώσει καὶ δυναμώσει, ἀλλὰ δὲν εἶχε δοκιμάσει ποτέ του νὰ πετάξη. Γύρω γύρω του ἦσαν σπίτια καὶ αὐλὲς καὶ μόνο ὅταν ἔκανε ἀπάνω, ἔβλεπε τὸν γαλάζιο οὐρανὸ καὶ τότε χτυποῦσε ἡ καρδοῦλα του κι' ἀπὸ μέσα του ἔβγαιναν πάλι κάτι ἀκαθόριστα παλιὰ πράγματα, σὰν μιὰ μελωδία ποὺ τὴ νοιώθουμε μέσα μας καὶ δὲν μποροῦμε νὰ βροῦμε τὸν ἦχο της. Ἔπειτα πάλι κατέβαζε τὸ κεφάλι καὶ καθόταν μὲ τὶς κότες καὶ μὲ τὰ παιδιὰ κ' ἔξυνε τὴ μύτη του στὸ χῶμα κ' ἔτρωγε τὰ ψαράκια ποὺ τοῦ πετοῦσαν.

***

Μιὰ μέρα ὅμως καθὼς κοίταζε ψηλά, εἶδε ἕνα ὡραῖο ἄσπρο πουλὶ νὰ σχίζη τὸν ἀέρα. Πετοῦσε ἀργά, κουνώντας μὲ μεγαλοπρέπεια τὰ μακρυὰ φτερά του, καὶ πότε ἀνέβαινε ψηλά, πότε ὁρμοῦσε μὲ τὸ κεφάλι κάτω σὰ νὰ ἦταν νὰ πέση στὴ γῆ.

Καὶ τότε τοῦ γλάρου τοῦ χτύπησε ἡ καρδιά του δυνατὰ-δυνατὰ καὶ ἄλες οἱ παλιὲς ἀναμνήσεις καὶ τὰ νανουρίσματα τῆς μητέρας του ἀνέβηκαν στὴν καρδιὰ του καὶ τοῦ τὴν πλημμύρισαν. Καὶ τότε πάλι συλλογίστηκε μὲ λαχτάρα: «Ἄχ, θὰ μποροῦσα κι' ἐγὼ ποτὲ νὰ πετάξω ὅπως αὐτὸς ὁ γλάρος καὶ νὰ ἰδῶ τὶς πολιτεῖες καὶ τοὺς γιαλοὺς ποὺ μοῦ ἔλεγε ἡ μαννούλα μου;» Καὶ ἀπὸ κεῖνη τὴν ἡμέρα, ἄρχισε, τὴν ὥρα ποὺ ἦταν μόνος του, νὰ δοκιμάζη τὰ φτερά του καὶ νὰ τὰ τεντώνη, προσπαθώντας νὰ πετάξη. Καὶ τὸ βράδυ, ὅταν κούρνιαζε μαζὶ μὲ τὶς κότες, ἔβλεπε στὸν ὕπνο του τοὺς γιαλοὺς καὶ τὶς πολιτεῖες καὶ τιναζόταν, κι' οἱ κότες μουμουρίζαν μεσ' στὸν ὕπνο τους κ' ἔβριζαν «τὸ θαλασσοπούλι ποὺ ἦρθε καὶ κάθησε μαζί τους, καὶ τρώει τοὺς καλύτερους μεζέδες χωρὶς νὰ κάνη οὔτε αὐγὰ οὔτε τίποτα.»

Ὁ γλάρος ὅμως σιγὰ σιγὰ ἄρχισε νὰ πετάη λιγάκι. Στὴν ἀρχή, ἀνέβαινε πετώντας τὰ σκαλοπάτια τῆς αὐλῆς. Ὕστερα ἐπέταξε ὡς τὸ παζούλι. Καὶ μιὰ μέρα πέταξε ὡς τὴν μεγάλη συκιὰ ποὺ ἦταν πλάϊ στὸ πηγάδι.

Κι' ὅλα αὐτὰ τὰ ἔκανε μὲ χτυποκάρδι ὅταν ἦταν μόνος του, γιατὶ ἂν τὸν ἔβλεπαν τὰ παιδιὰ τοῦ ψαρᾶ, θὰ τὸν ἔδεναν μὲ τὸ σπάγκο καὶ τότε δὲν θὰ ἔβλεπε πιὰ ποτὲ τὴ μακρυνὴ θάθασσα καὶ τοὺς μεγάλους βράχους ποὺ τοὺς χρύσωνε ὁ ἥλιος κάθε σούρουπο.

Μιὰ μέρα ὅμως, καθὼς ἦταν πάλι μόνος του, εἶδε ἀπὸ μακρυὰ νὰ ἔρχεται ἕνα μεγάλο πουλὶ σὰν καὶ κεῖνο ποὺ εἶδε τὴν ἄλλη φορά. Ἡ καρδιά του χτύπησε δυνατά, οἱ φτεροῦγες του ἄνοιξαν μόνες τους καὶ μὲ μιὰ φωνὴ χάθηκε στὸν γαλάζιο οὐρανό.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Ο ΛΕΥΚΟΣ ΧΟΡΟΣ ΚΙ' Η ΜΑΥΡΗ ΑΡΚΟΥΔΑ

ΙΓ'.

Πῶ, τί τρομερὴ καταστροφή!

Τὸ ἕνα σίδερο, κεῖνο ποὺ πέταξε ἡ δεσποινὶς Ὀλυμπία, βρῆκε τὴ λάμπα, τὴν ἔσπασε καὶ τὴν ἔσβυσε. Τὸ ἄλλο ποὺ τὸ πέταξε ἡ ἀδελφή της, ἀντὶ νὰ βρῆ τὴν ἀρκούδα, βρῆκε τὸν Φακὴ ἴσα ἴσα τὴ στιγμὴ ποὺ πυροβολοῦσε.

Ἔτσι ἡ σφαῖρα του χώνεται σὲν τοῖχο χωρὶς νἀγγίξη καθόλου τὸν ἐχθρό, ἐνῷ ὁ ἴδιος ὁ Φακὴς ζαλίζεται ἀπὸ τὸ χτύπημα, κλονίζεται, χάνει τὴν ἰσορροπία

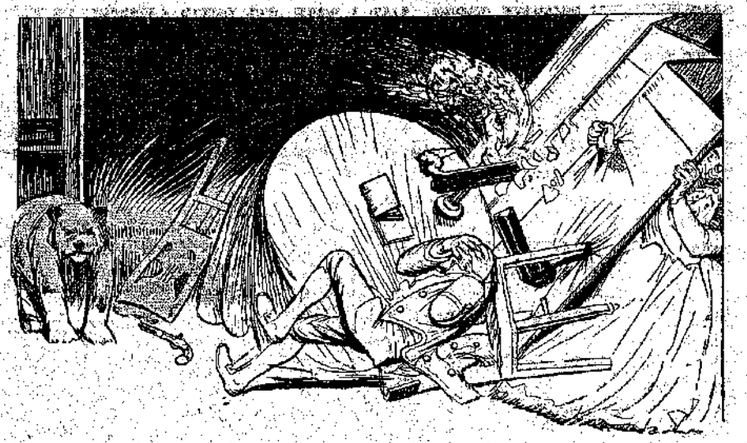

του καὶ πέφτει, παρασύροντας μαζί του καὶ τραπέζι καὶ καρέκλες καὶ παραβάν.

Ἡ ἀρκούδα μόνο μένει ἀκίνητη καὶ... κατάπληκτη!

Ἀλλὰ μήπως τὴ βλέπουν μέσ' στὸ σκοτάδι ποὺ βασιλεύει τώρα στὴ σάλα;

— Χαθήκαμε! φωνάζουν οἱ δεσποινίδες Παγιασάνου μαζί.

— Φύγετε! φύγετε γιὰ νὰ σωθῆτε! τοὺς φωνάζει ὁ Φακής.

— Ποῦ πῆγε ἡ ἀρκούδα; τὸν ρωτᾷ σιγὰ ἡ δεσποινὶς Ὀλύμπια.

— Ὁ Θεὸς τὸ ξέρει!.. Φύγετε!..

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΘΕΛΗΣΙΣ!

Ἀγαπητοί μου,

ΕΙΝΑΙ κάμποσος καιρὸς ποὺ ἔλαβα ἀπ' τὴ Σύρα κάποιο βιβλίο. «Ὄρθρος» ἐπιγράφεται κι' εἶναι συλλογὴ ποιημάτων ἑνὸς νέου, ἑνὸς παιδιοῦ νὰ πῶ καλύτερα, ποὺ ὀνομάζεται Γιάννης Μελᾶς. Δὲν τὰ διάβασα κι' ὅλα, μὰ μοῦ φαίνεται πὼς τὰ πρωτόλεια αὐτὰ δὲν εἶναι καὶ τίποτα ἔκτακτο. Τὸ ἴδιο εἶπαν κι' ἄλλοι ποὺ τὰ διάβασαν. Τὸ βιβλίο λοιπὸν τοῦ παιδιοῦ θὰ περνοῦσε ὁλωσδιόλου ἀπαρατήρητο, ἂν δὲν εἶχε κάτι ἄλλο ποὺ τὸ κάνει μοναδικό. *Εἶναι τυπογραφημένο ἀπ' τὸ παιδὶ τὸ ἴδιο.*

Πῶς; ὁ μικρὸς ποιητὴς εἶναι ἐργάτης-τυπογράφος: Ὤ, μὰ κι' αὐτὸ δὲν θάταν τίποτα ἔκτακτο! Πολλοὶ ποιηταί, στὰ νιάτα τους, ἔκαμαν καὶ τυπογράφοι, ὅπως μπορεῖ νἄκαμαν κι' ὑπάλληλοι ἢ ὑπηρέτες. Νά, ὁ Κώστας ὁ Κρυστάλλης, ὁ ἔξοχος ἐκεῖνος ποιητής, γιὰ πολὺν καιρὸ ἐργάστηκε ὡς στοιχειοθέτης σ' ἕν' ἀθηναϊκὸ τυπογραφεῖο κι' ἴσως πολλὰ ποιήματά του, δημοσιευμένα σ' ἐφημερίδες ἢ περιοδικά, τὰ στοιχειοθέτησε ἔτσι ὁ ἴδιος, πληρωνόμενος γιὰ τὴν ἐργασία αὐτὴ σὰν τὸν διπλανό του τὸν ἐργάτη. Ὁ Γιάννης Μελᾶς ὅμως δὲν ἦταν ποτὲ στοιχειοθέτης· ἔγεινε. Κι' ἔγεινε μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ βγάλῃ τὸ πρῶτο του βιβλίο, ποὺ ἀλλοιώτικα θὰ τοῦ ἦταν ἀδύνατο. Κι' ὄχι μόνο στειχειοθέτης ἔγεινε, παρὰ καὶ πιεστής, καὶ μελανωτής, καὶ διαλυτὴς ἀκόμα. Ὅλη τὴν τυπογραφικὴ ἐργασία τὴν ἔκανε μόνος του. Ἀπλούστατα γιατὶ δὲν εἶχε νὰ πληρώσῃ νὰ τοῦ τὴν κάνουν ἄλλοι. Αὐτὸ δὲν εἶναι ἀλήθεια κάτι ἔκτακτο καὶ συγκινητικό; Καὶ δὲν κάνει μοναδικὸ τὸ βιβλίο τοῦτο, ποὺ ἀλλοιώτικα θὰ περνοῦσε ἀπαρατήρητο;

Ἕνας κριτικὸς ἐδῶ τὸ κατηγόρησε. Ἴδές, εἶπε, γιὰ τί τὸ παιδὶ αὐτὸ ξόδεψε τόση θέληση καὶ τόση ἐπιμονή: γιὰ νὰ βγάλῃ ἕνα βιβλίο ποὺ δὲν ἀξίζει τίποτα, γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ μιὰ πρόωρη φιλοδοξία του, ἀστήρικτη ὁλωσδιόλου καὶ γελοία. Ἀλλὰ ἐμένα μὲ συγκινεῖ. Ἐγὼ βλέπω ἕνα παιδὶ ποὺ εἶχε μιὰ φιλοδοξία, ἕναν πόθο, ἕνα ὄνειρο: νὰ μαζέψῃ τὰ πρῶτα του ποίημματα καὶ νὰ τὰ τυπώσῃ. Ἀδιάφορο ἂν γιὰ τὴν ἀξία τους ἦταν γελασμένο. Πόσοι, καὶ πιὸ μεγάλοι, δὲν εἶναι τὸ ἴδιο! Καθένας, βλέπετε, νομίζει πὼς τὰ ἔργα του εἶναι κάτι τί. Καὶ ἴσα-ἴσα γιὰ νἄχῃ αὐτὴ τὴν ἰδέα, αὐτὴ τὴν πεποίθησι, ὁ μικρὸς ποιητής, ὁ φτωχός, κατορθωσε αὐτὸ τὸν ἄθλο τῆς θέλησης καὶ τῆς ἐπιμονῆς: νὰ μάθῃ τὴν τέχνη ὁ ἴδιος καί, μὲ τί κόπο, Θέ μου, μὲ τί ἀγώνα, νὰ τυπώσῃ ὁλάκερο βιβλίο μονάχος του. Εἶναι συγκινητικό, εἶναι παραδειγματικό, εἶναι ὡραῖο! Καί, τί τὰ θέλετε! ἡ ὀμορφιὰ αὐτῆς τῆς πράξης δίνει καὶ μιὰ ὀμορφιὰ στὰ παιδικὰ πρωτόλεια τὰ ἴδια. Τὰ διαβάζει κανεὶς μὲ πολλὴ συμπάθεια, ὅταν ξέρῃ τί ἐστοίχισε στὸ μικρὸ ποιητὴ ἡ ἔκδοσή τους.

Ἀλλ' ἂς ἀκούσουμε πῶς διηγεῖται αὐτὴ τὴν ἱστορία κι' ὁ ἴδιος. Στὸ τέλος, δικαιολογούμενος ποὺ τὸ βιβλίο του εἶναι τόσο μικρό,—70 μόνο σελίδες,—καὶ δὲν περιέχει παρὰ ἕνα μέρος τῆς ὕλης του «ποιητικῆς συγκομιδῆς», λέει: «Ὅταν ὁ συγγραφέας ἑνὸς βιβλίου δὲν ἔχῃ τὴν τύχη νὰ τοῦ παίρνουν τὴν ἐσοδεία τοῦ νοῦ του οἱ πρωτευουσιάνοι ἔμποροι», (θέλει νὰ πῇ, ὅταν δὲν βρίσκει ἐκδότη,) «κι' ἀναγκάζεται ὁ ἴδιος, στὴ γωνιὰ κάποιου σκοτεινοῦ, παμπάλαιου ἐπαρχιακοῦ τυπογραφείου, μ' ὅλα τὰ νειάτα του, παραβλέποντας» (στερούμενος θέλει νὰ πῇ) «κάθε εἴδους ἀπόλαυση, νὰ σκοτώσῃ» (νὰ θυσιάσῃ θέλει νὰ πῇ) «μῆνες ὁλόκληρους δουλεύοντας καί, ἀρχάριος στὴ δουλειὰ στοιχειοθέτης, σελιδοποιός, μελανωτής, διαλυτὴς ἀκόμα ὁ ἴδιος, δαμάζοντας ἕναν ὄγκο ἀπὸ ἑκατοντάδες χιλιάδες ὀκάδες παλιοσίδερο,—ποὺ στὴν οὐσία νὰ τὸ λένε *χειροκίνητον πιεστήριον τύπου Γουτεμβέργιος*, μὰ ποὺ νὰ τὸ παίρνῃς καλύτερα γιὰ ἐλαιοτριβεῖο,—νὰ καρφωθῇ στὴ δουλειὰ αὐτή», (ὁ συγγραφέας δηλαδή), «γύφτικη δουλειά, ἐπίμονα, ἐκεῖ, γιὰ νὰ βγάλῃ τὸ βιβλίο του ὀχτὼ -ὀχτὼ σελίδες — βέβαια, ἕνας ποὺ θὰ πάθῃ ἕνα τέτοιο ξεθέωμα, μὲ κίνδυνο νὰ πάθῃ κι' ἡ ὑγεία του, θἄχῃ τὴν πρόβλεψη νὰ συντομέψῃ τὸ βιβλίο του κατὰ τὸ δυνατότερο. Κι' ἔτσι ἔγεινε.»

Παρακάτω, δικαιολογεῖ καὶ τὴν ἀθλία ποιότητα τοῦ χαρτιοῦ του. Προμηθεύτηκε κατ' ἐξαίρεση ἀποκόμματα χαρτιοῦ ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων, ποὺ ὁ πράκτορας τοῦ Τύπου τὰ πουλάει σὲ μπακάλιδες μὲ τὴν ὀκά. Γιατὶ γιὰ νἀγόραζε, λέει, χαρτὶ τῆς προκοπῆς, «θἄθελε πολλὰ λεφτὰ κοντὰ-κοντὰ βαλμένα». Καὶ προσθέτει: «Ἕνας ἦταν ὁ σκοπός: Νὰ βγοῦνε λίγα δείγματα τῆς ἐργασίας μου σὲ βιβλίο: Δυὸ βρέθηκαν τἀποτελέσματα: βγῆκε τὸ βιβλίο, ἔμαθα κι' ἐγὼ τὴν τέχνη τῆς Τυπογραφίας.»

Δὲν εἶναι λιγότερο, μὰ τὴν ἀλήθεια, συγκινητικὴ κι' ἡ βιογραφία τοῦ μικροῦ ποιητῆ. Τὴ βρίσκω σ' ἕνα σημείωμα, στὴν τελευταία σελίδα: Γεννήθηκε στὰ 1908, τὸν Ἰούνιο, σ' ἕνα βιθυνιακὸ χωριὸ τῆς Ἀσίας, στὸ Μεσοχώρι, κοντὰ στὴ Νίκαια. Στὰ 1920, δώδεκα χρονῶν, ξεφεύγοντας τὶς σφαγές, ἔφτασε στὴ Σάμο, ὅπου φοίτησε στὴν Ἐμπορικὴ Σχολὴ τοῦ Καρλοβασιοῦ. Στὰ 22, τὸ προσφυγάκι ἐξακολούθησε τὰ ἐμπορικά του στὴ Σύρα καὶ στὴν Ἀθήνα. Μὴ ἔχοντας ὅμως κλίση στὸ ἐμπόριο, πῆγε καὶ στὸ Γυμνάσιο καὶ τώρα σπουδάζει στὸ Πανεπιστήμιο Νομικά. Στὰ 25, ὅταν τύπωνε αὐτὸ τὸ βιβλίο, ἦταν δεκαεφτὰ χρονῶν παιδί. Ἀλλὰ τὰ ποιήματα τοῦ «Ὄρθρου» τἄχε γραμμένα προτύτερα. Καθαυτὸ λοιπὸν παιδικά. Ξέρει, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ Ἑλληνικά του, Ἀγγλικά, Γαλλικά, Ἀρμένικα καὶ Τούρκικα. Σὲ «περασμένα χρόνια», — πόσο περασμένα, Θέ μου; — ἔβγαζε τὰ παιδικὰ περιοδικὰ «Αἴγλη» καὶ «Μαθητὴς κόσμος», καὶ τελευταῖα τὸ λογοτεχνικὸ «Πυρσός». Τώρα, ὡς φοιτητής, διευθύνει στὴ Σύρα καὶ τὴν... πολιτικὴ ἐφημερίδα «Ἐλεύθερος Ἄνθρωπος»!

Βλέπετε λοιπὸν πουθενὰ νὰ ἦταν τυπογράφος, στοιχειοθέτης ἢ πιεστὴς τὸ φτωχὸ αὐτὸ παιδί; Ὄχι. Ἔγεινε *μόνο* γιὰ νὰ τυπώσῃ καὶ τυπώνοντας τὸ πρῶτο του βιβλίο. Ποῦ σημαίνει ὅτι ὅλα τὰ κατορθώνει κανεὶς ὅταν ἔχῃ τὴ θέληση ποὺ χρειάζεται. Τὸ παιδὶ αὐτό, σ' αὐτὴ τὴν περίσταση, τὴν εἶχε. Κι' ἂν θὰ τὴν ἔχῃ καὶ σ' ἄλλες περιστάσεις τῆς ζωῆς του, ὤ, στὴ ζωή του θὰ κατορθώσῃ πολλά!.. Ἕνα μόνο δὲν ξέρω: ἂν θἀναδειχθῇ ποτὲ καὶ μεγάλος ποιητής. Γιατὶ ὅπως λέει κι' ὁ Ντωντέ, μιλώντας γιὰ τὸν Νταρζαντόν, μόνο στὴν ποίηση ἡ θέληση δὲν εἶναι τὸ πᾶν. Ἀλλὰ τί σημαίνει; Χρήσιμοι στὸν κόσμο δὲν εἶναι μόνο οἱ ποιηταί. Μπορεῖ κανεὶς νὰ κάμῃ τόσα ἄλλα πράγματα, χρησιμότερα ἀπὸ ὁμορφους στίχους! Καὶ γιὰ τὰ περισσότερα ἀπ' αὐτά, ἡ θέληση εἶναι τὸ πᾶν!

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο γιὰ τὴν «Διάπλασι» ἀπὸ τὸν κ. Γρ. Ξενόπουλο.]

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Τί μακρύ, τί στενόχωρο, τί μελαγχολικὸ φάντηκε κεῖνο τὸ γεῦμα στὸν Τζάκ!

Κανένας δὲν τὸν ἐπρόσεχε, κανένας δὲν τὸν ἄκουγε. Οὔτε αὐτὸς καταλάβαινε τί ἔλεγαν ἐκεῖνοι οἱ δυό.

Ἐμάντευε ὅμως, προαισθανόταν, πὼς ὅ,τι ἔλεγαν, ἦταν γιὰ κακό του.

Νά, καθισμένοι τώρα στὸ σαλόνι, μπροστὰ στὸ τζάκι, κάνουν σχέδια γιὰ τὸ μέλλον... Ὁ ποιητής, σιγανόφωνα, μελαγχολικά, ἐξιστορεῖ στὴ θαυμάστριά του, ποὺ ἔμαθε πιὰ νὰ τὸν ἀκούῃ χωρὶς νὰ τὸν διακόπτῃ, τὴ θλιμμένη παιδική του ζωή. Τῆς λέει καὶ γιὰ τοὺς ἀγῶνες του στὴ λογοτεχνία. Τῆς λέει καὶ γιὰ τὸ βιβλίο ποὺ τύπωσε καὶ γιὰ τἄλλα ποὺ σκοπεύει νὰ γράψῃ καὶ νὰ τυπώσῃ. Εἶναι ἡ «*Κόρη τοῦ Φάουστ*», τὸ ἀριστούργημά του, σχεδιασμένο ἀπὸ καιρό· εἶναι ἀκόμα δυὸ συλλογὲς ποιήματα, μιὰ λυρικὴ καὶ μιὰ σατυρική.

Ἀλλὰ δὲν θὰ μπορέσῃ, λέει, νἀποτελειώσῃ ἢ νὰ ἐπεξεργασθῇ τὰ μεγάλα αὐτὰ ἔργα, παρὰ ὅταν θἄχῃ ἡσυχία, ἄνεση, γαλήνη. Ἔ θὰ τἀποκτήσῃ αὐτά, ὅταν θὰ παντρευτῇ. Καὶ θὰ παντρευτῇ, ὅταν πεθάνῃ ἡ γριὰ θειά του στὴν ἐπαρχία, ποὺ σίγουρα θὰ τοῦ ἀφήσῃ μιὰ καλὴ κληρονομιά...

Ὁ ποιητὴς τότε θὰ ἐγκαταστα θῇ σ' ἕνα προάστειο, σ' ἕνα χωριό, πάντα κοντὰ στὸ Παρίσι, μὰ στὴν ἐξοχή, στὴ φύσι, ποὺ θὰ τὸν γαληνεύῃ καὶ θὰ τὸν ἐμπνεύῃ... Πόση ἐργασία θὰ κάμῃ!.. Θἄχῃ καὶ τὰ μέσα νὰ τυπώνῃ τὰ βιβλία του. Ἔπειτα οἱ ἐκδότες θὰ τὸν παρακαλοῦν. Θὰ ζεζασθῇ, θὰ πλουτήσῃ, καὶ μάλιστα καθόλου ἀπίθανο νὰ γίνῃ μιὰ μέρα καὶ Ἀκαδημαϊκός, ἂν κι' αὐτὸ δὲν τὸ θέλει καθόλου, γιατὶ ἡ Γαλλικὴ Ἀκαδημία, τὸ σωματεῖο τάχα τῶν *Ἀθανάτων*, εἶναι τώρα ξεπεσμένη: ἐκλέγουν ὅποιον τύχῃ...

— Τί σημαίνει αὐτό; τοῦ ἀπαντᾷ μὲ συγκίνηση ἡ Ἴδα. Ἐσεῖς *πρέπει* νὰ γίνετε Ἀκαδημαϊκός! Ἂν ἡ Ἀκαδημία εἶναι ξεπεσμένη, τὄνομά σας πάλι θὰ τὴν σηκώσῃ. Ὤ, βεβαιότατα!

Ὁ Τζάκ, ξεχασμένος στὴ γωνιά του, τοὺς βλέπει. Πότε ἀκούει τί λένε, πότε δὲν ἀκούει· πότε καταλαβαίνει τὰ λόγια τους καὶ πότε τοῦ φαίνονται κινέζικα. Πάντα ὅμως μαντεύει, πάντα προαισθάνεται τὸ κακὸ ποὺ τὸν περιμένει, ἀπ' αὐτὴ τὴν ὁμιλία. Κι' εἶναι τόσο λυπημένος!..

Νὰ πήγαιναν τουλάχιστο στὸ θέατρο, ὅπως ἄλλες βραδιές, ἢ στὸ κοντσέρτο... Θἄβλεπε κόσμο, θἄκουγε μουσική, θὰ διασκέδαζε... Ἀλλὰ ἴσαἴσα μιὰ στιγμὴ ποὺ τὸ συλλογιζόταν αὐτό, ἡ μητέρα του, σὰ νὰ τὸν θυμήθηκε ξαφνικά, γύρισε καὶ τοῦ εἶπε:

— Νύσταξες, παιδί μου;.. Μὰ ἔχεις δίκιο... εἶναι ὥρα νὰ κοιμηθῆς!..

Καὶ χωρὶς νἀκούσῃ τὴ διαμαρτυρία τοῦ Τζάκ, — ἄ, ὄχι! δὲν ἐνύσταζε καθόλου! τόσο νωρὶς θὰ κοιμόταν;—χτύπησε τὸ κουδούνι καὶ παρουσιάστηκε ἡ Κωσταντίνα.

— Πάρε τὸ παιδί, τῆς εἶπε· Τζάκ, καληνύχτισε τὸν κύριο Νταρζαντόν.

Ὁ Τζάκ, συνειθισμένος πάντα νἀκούῃ, οὔτε σκέφτηκε κἂν νὰ κάμῃ ἀντίσταση μπροστὰ στὸν ξένο, τὸν ἐχθρό. Καὶ σηκώθηκε, καὶ τὸν πλησίασε, καὶ τοῦ ἔτεινε τὸ χέρι:

— Καληνύχτα σας, κύριε...

— Καληνύχτα, παιδί μου.

Τὸν εἶπε «παιδί του», τοῦ χάϊδεψε κιόλα τὰ ξανθὰ μαλλιά. Ὁ Τζάκ ὅμως δὲν αἰστάνθηκε παρὰ τὸ κρύο ἐκεῖνο ποὺ αἰσθανόταν βαθιὰ στὴν ψυχὴ κάθε φορὰ ποὺ ἀντίκρυζε τὸ γαλανὸ βλέμμα αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου...

Κι' ἄργησε πολὺ νὰ κοιμηθῇ κεῖνο τὸ βράδυ.

Δὲν εἶχε ἄδικο τὸ παιδί: Κεῖνο τὸ βράδυ κλείστηκε ἡ συμφωνία ποὺ θὰ τὄκανε τόσο δυστυχισμένο. Ὁ ποιητὴς κι' ἡ μητέρα του,—ὁ «ἐχθρὸς» καὶ τὸ πιὸ ἀγαπημένο πρόσωπο ποὺ εἶχε στὸν κόσμο,—ἔδωσαν μυστικὰ ἀμοιβαῖα ὑπόσχεση γάμου. Ἡ χήρα ντὲ-Μπαρανσὺ θυσίαζε πρόθυμα τὸ Παρίσι της καί,—χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνῃ αὐτό,—θυσίαζε καὶ τὸ παιδί της. Θὰ καθόνταν οἱ δυό τους στὴν ἐξοχή, σ' ἕνα μικρό, ὡραῖο σπίτι, ποὺ ἦταν πάντα τὄνειρο τοῦ Νταρζαντόν. Θἄχε κόκκινα κεραμίδια, ἄσπρους τοίχους, πράσινα παράθυρα, πρασινάδες ἀπέξω καὶ μιὰ λατινικὴ ἐπιγραφὴ στὸ ὑπέρθυρο: Parva domus, magna quies. *(Μικρὸ σπίτι, μεγάλη ἡσυχία.)* Καὶ τὸν Τζάκ, ποὺ γιὰ τὴν ὥρα δὲν θὰ μάθαινε τίποτα,—«ἦταν ὁλωσδιόλου περιττό», εἶπε ὁ Νταρζαντόν,—θὰ τὸν ἄφηναν οἰκότροφο στοῦ Μορονδάλ, ὥς που νὰ τελειώσῃ τὶς σπουδές του. Ὁ ποιητὴς δὲν ἀγαποῦσε τὰ παιδιά· ὁ ποιητὴς δὲν ἤθελ' ἕνα ξένο παιδὶ στὸ σπίτι του· ὁ

«Τί ὥραία ἡ πρωινὴ ἐκείνη ἀμαξάδα!..»

ποιητὴς δὲν εἶχε τόση αὐταπάρνηση, ὥστε νὰ γίνῃ καὶ καλὸς πατριός...

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἔπαψε ὁλωσδιόλου νὰ περιποιεῖται τὸν Τζάκ στὸ Γυμνάσιο. Τί ἀνάγκη εἶχε πιὰ νὰ φωνάζῃ κοντά του τὸ παιδὶ καὶ νὰ τὸ ρωτᾷ γιὰ τὴ μητέρα του; Μήπως δὲν ἦταν πιὰ ὁ ἀρραβωνιαστικός της; Μήπως δὲν μποροῦσε νὰ πηγαίνῃ στὸ παλατάκι τοῦ βουλεβάρτου Ὠσμὰν ὅποτε ἤθελε; Γι' αὐτὸ κι' ἡ Κωσταντίνα δὲν πήγαινε πιὰ τόσο συχνὰ νὰ παίρνῃ τὸν Τζάκ στὸ σπίτι. Ἡ Ἴδα ποὺ καταλάβαινε ὅτι ἡ παρουσία τοῦ παιδιοῦ ἐνοχλοῦσε τὸν μέλλοντα πατρυιό, ἀπόφευγε ὅσο μποροῦσε νὰ τοῦ δίνῃ αὐτὴ τὴν ἐνόχληση. Οὔτε μιὰ φορὰ στὶς δεκαπέντε μέρες δὲν ἔβγαινε ἀπ' τὸ Γυμνάσιο ὁ Τζάκ. Κι' ἐπειδὴ κι' ἡ μητέρα του, ποὺ εἶχε τώρα κι' ἄλλα καθήκοντα, δὲν εὐκαιροῦσε πιὰ νὰ πηγαίνῃ νὰ τὸν βλέπῃ τόσο συχνά, ὁ μικρὸς ἦταν πολὺ-πολὺ λυπημένος κι' ἀπὸ μέσα του μισοῦσε τὸν Νταρζαντόν, βέβαιος πὼς ἐξαιτίας του εἶχε γίνει αὐτὴ ἡ τόσο δυσάρεστη ἀλλαγή.

Μὰ κι' ὁ Μορονδάλ τἄχε τώρα μὲ τὸν «ἄπιστο» φίλο του. Ἐπειδὴ ἡ κυρία κοντέσσα, «ἡ εὐγενικιὰ διευθύντρια», δὲν τοῦ ἔδινε καμμιὰ ὁριστικὴ ἀπάντηση ὅταν τῆς ἔκανε λόγο γιὰ τὸ περιοδικό, ἐνόμιζε πὼς ὁ Νταρζαντόν, ὄχι μόνο δὲν τῆς μιλοῦσε θερμὰ γι' αὐτὴ τὴν ὑπόθεση, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐμπόδιζε νὰ κάνῃ τὸ δάνειο, ἔτσι ἀπὸ κρυφὸ φθόνο, γιὰ νὰ μὴ γινόταν «ἀδιευθυντὴς περιοδικοῦ» ὁ Μορονδάλ. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς ποτὲ δὲν σκέφτηκε τέτοιο πρᾶγμα ὁ ποιητής, ποὺ μόνο τὸν Μορονδὰλ καὶ τοὺς ἄλλους ρατέδες δὲν φθονοῦσε. Ἁπλῶς εἶχε συστήσει στὴν ἀρραβωνιαστικιά του νὰ μὴν κάνῃ πολλὰ ἔξοδα περιττά. Ἀλλὰ κι' ἐκείνη ἡ ἴδια ἔβλεπε τώρα τὴν ἀνάγκη νὰ βάλῃ ἕνα χαλινὸ στὴ σπατάλη της. Ἡ περιουσία της εἶχ' ἐλαττωθῇ σημαντικά. Ὁ Νταρζαντὸν δὲν εἶχε γιὰ τὴν ὥρα πενταρα. Μόνο ἄμα πέθαινε ἡ θειά του, θὰ κληρονομοῦσε. Ἀλλ' αὐτὸ μποροῦσε καὶ νἀργήσῃ. Καὶ γιὰ νὰ κάμουν τὸ γάμο τους, δὲν μποροῦσαν βέβαια νὰ περιμένουν τὸ θάνατο τῆς θειᾶς! Αὐτὰ συλλογιζόταν ἡ Ἴδα καί, ἀπὸ σπάταλη, εἶχε ἀρχίσει νὰ γίνεται οἰκονόμα.

Ἀλλὰ ὄχι! Αὐτὴ ἡ καϊμένη ἡ θειά, ποὺ σ' ὅλη της τὴ ζωὴ βοήθησε αὐτὸν τὸν ἀνιψιό, θὰ τὸν βοηθοῦσε καὶ σ' αὐτὴ τὴν περίσταση: Ἀρρώστησε ἄξαφνα βαριὰ καί, καθὼς ἦταν πολὺ γριά, πέθανε σὲ λίγες ἡμέρες.

Τίποτ' ἀπ' αὐτὰ δὲν ἤξεραν στὸ Γυμνάσιο. Ὁ Νταρζαντὸν δὲν τοὺς εἶχε πεῖ πὼς θὰ παντρευόταν. Καὶ μάλιστα τὸν τελευταῖο καιρό, γιὰ νἀποφεύγῃ τὴ γρίνια τοῦ Μορονδὰλ γιὰ τὸ περιοδικὸ καὶ τοὺς ἐνοχλητικοὺς ὑπαινιγμοὺς γιὰ τὴν «ἀδιαφορία» του, δὲν πήγαινε πολὺ ταχτικὰ νὰ κάνῃ τὸ μάθημά του. Εἶχαν λοιπὸν νὰ τὸν ἰδοῦν κάμποσες ἡμέρες κι' εἶχαν ἀρχίσει νἀνησυχοῦν μὴν ἦταν ἄρρωστος, ὅταν ἄξαφνα, μιὰ μέρα, πῆγε στὸ Γυμνάσιο ἡ κυρία Μπαρανσύ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΖΩΓΡΑΦΙΕΣ

6.

Ἀγνὴ κορούλα, χαρωπὴ
παιδούλα τοῦ χειμῶνα,
Ἀμυγδαλιὰ μου ὁλανθιστή,
Ὄντας τὸ δεῖλι σὲ θωρῶ,
σὰ γελαστὴ μαντόνα,
Πετάει ἡ ψυχή μου, ὁ πόθος μου,
στὴν ὀμορφιά σου νὰ λουστεῖ.

Στοῦ μελτεμιοῦ τὸ χάϊδεμα
ναζιάρικα ὡς ὀρθώνεις
Τὰ μυρωμένα σου κλωνιά,
Κάποιο τραγούδι λέω πὼς λές.
Ἢ τὸ κορμὶ ψηλώνεις
Πὼς ἄνθισες μονάχα ἐσύ
στὴ βαρυχειμωνιά;..

ΝΙΚΟΣ ΤΟΥΤΟΥΝΤΖΑΚΗΣ

Παρόραμα. — Στὴν προηγούμενη Ζωγραφιὰ 5, οἱ δυὸ τελευταῖοι στίχοι τῆς πρώτης στροφῆς πρέπει νὰ διορθωθοῦν ἔτσι: «Ὅσες φορὲς στὴ θύμησή σὲ φέρνω, σ' ὄνειρό μου.» Ἔπεσης στὴ δεύτερη στροφή, ἀντὶ «σύντροφοι», νὰ γενισθῇ «συντρόφοι» χάριν τοῦ μέτρου.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΟ ΚΑΛΗΜΕΝΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙ

['Αριθ. 'Εγκρ. 76]

Τὰ φύλλα ὅλα τοῦ ἡμερολογιοῦ [κοπῆκαν,
Τὰ συνεπῆρε ὀχρόνος ποὺ διαβῆκε
Σὰν ξεραμένα φύλλα γύρω σκορ- [πιστῆκαν
Τοῦ δέντρου ποὺ ὁ βορριὰς γυμνὸ [τὸ ἀφῆκε.

Καθ' ἕνα φύλλο, ἡμερολόγι, μα- [δημένο
Εἶναι μιὰ μέρα ἀπ' τὴ γοργὴ ζωή [σου,
Στὸν τοῖχο τώρα σὲ κοιτάζω πε- [θυμένο,
Μάρτυρας εἶμαι στὴ φτωχὴ θανή [σου...

Σωρὸ στὴν ἄβυσσο τοῦ χρόνου [φέρνεις
Πόνους, καϊμούς μου, χτυποκάρ- [δια.
Στὸν ἀναπιστρεφτό σου δρόμο [σέρνεις
Τῆς μαύρης μου ζωῆς μόνο ρη- [μάδια...

Κλέης Ἀθήνας

ΤΟ ΔΩΡΟ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

['Αριθ. 'Εγκρ. 64]

Εἶναι μιὰ νύχτα παγωμένη, μὲ γεμάτη γαλήνη κι' ὁμορφιά. Ὁ οὐρανὸς δὲν ἔχει οὐτ' ἕνα σύννεφο καὶ τ' ἄστρα λάμπουν κάπως ἀλλοιώτικα, μὲ πιότερη ἔντονη, χωρὶς νὰ τρεμοπαιδίζουν σχεδὸν καθόλου. Ἡ σιωπὴ εἶναι ἀπόλυτη. Κανένας ψιθυρος δὲν ἀκούεται. Εἶναι μιὰ σιωπή, γεμάτη προσδοκία, σὰν ἐκείνη ποὺ ἔρχεται πάντα μπροστὰ ἀπ' τὰ μεγάλα γεγονότα. Σὲ τέτοιες στιγμές, λές κι' ἡ ζωὴ σταματᾶει κάθε ἐκδήλωσή της, κατπαγίνει κάθε νοιὴ της. Κάτι τὸ ἀόυνειθιστο, τὸ μυστηριῶδες πλανιέται στὴν πλάση, ποὺ κάνει ἔμψυχα κι' ἄψυχα νὰ παύουν κάθε κίνηση, συνεπαρμένα, σαστισμένα ἀπ' τὸ μεγαλεῖο τοῦ ἀγνώστου ποὺ μέλλει νὰ ἔρθῃ...

Ξαφνικὰ τόνοι γλυκύτατοι ἀντηχοῦνε. Θεῖες μελῳδίες, γότες ἁρμονικές, ποὺ ἁπλώνονται παντοῦ, γεμίζουν τοὺς αἰθέρες μὲ θριαμβευτικὲς ἀναπλύσεις, εἰσχωροῦν ὡς τὶς κατοικίες τῶν ἀνθρώπων...

Τὴ σιωπὴ διαδέχεται τώρα μιὰ μεγαλειώδης χαρά. Τάστρα τρεμοσβύνουν, παιχνιδίζουν ἀλλόκοτα καὶ οἱ ἀχτῖδες τους γεμίζουν τὴν ἀτμοσφαίρα μὲ μιὰ ἀσημένια καταχνιά.

Εἶναι νύχτα τῶν Χριστουγέννων... Κ' οἱ καμπάνες ὅλες μαζὶ σημαίνουν, στέλνοντας τοὺς χαροποιμενοὺς παλμοὺς τους, γ' ἀναγγείλουν στὸν κόσμον ὅλο τὸ μεγάλο γεγονός...

Καὶ μπαίνουνοἱ αἰθέριες νότες σ' ὅλες τὶς καρδιές, φέρνοντας τὴ μετάνοια σ' ἐκεῖνες ποὺ ἡ κακία ἔχει σκληρύνει, τὴν παρηγοριὰ καὶ τὴν ἐλπίδα σὲ κεῖνες ποὺ ἐμάρανε ὁ πόνος...

Τὶς ἀκούει κι' ἡ θλιμμένη μάνα καὶ νοιώθει τὴν ἐλπίδα νὰ ξαναζωντανεύῃ μέσα της...

Μέσ' στὸ πλούσιο δωμάτιο μὲ κυρία μαυροφορεμένη ξαγρυπνάει κοντὰ στὸ κρεββάτι τοῦ ἀρρώστου παιδιοῦ της. Μέρες τώρα ποὺ τ' ἀγγελοῦδι παλαίει μὲ τὸ χάρο. Κι' εἶναι τὸ τελευταῖο της. Ὅλα, ὅλα τῆς τὰ ἐθέριοσε ὁ ἀπόνος, ὁ ἀχόρταγος θάνατος... Ὁ γιατρὸς τῆς τ' ἀποφάσισε καὶ τοῦτο. Κι' ἡ τελευταία ἐλπίδα σβύστηκε στὴν καρδιὰ τῆς χαροκαμένης μάννας.

Μὰ οἱ γλυκύτατοι τόνοι φτάνουν κι' ὦ: τὸ δωμάτιο τῆς ἀρρώστειας. Κι' ἡ πονεμένη ποὺ τοὺς ἀκούει, νοιώθει τὴν ἐλπίδα νὰ ξανθρεγεται, τὴν πίστη νὰ θεριεύῃ μέσα της. Σηκώνεται μ' ὁρμή, γονατίζει μπρὸς στὸ εἰκονοστάσι. Τὸ πρόσωπό της εἶναι ὠχρὸ κι' ἄφθονα δάκρυα κυλᾶνε ἀπ' τὰ πριαμένα μάτια της. Μὲ τὰ χέρια ἑνωμένα, μὲ τὸ βλέμμα ὑψωμένο στὶς εἰκόνες, παρακαλάει μὲ ζέση τὸ νεογέννητο Χριστούλη, παρακαλάει τὴν Παρθένα, νὰ τῆς χαρίσῃ τὸ παιδάκι της.

Οἱ καμπάνες ἐξακολουθοῦν νὰ σημαίνουν, καὶ οἱ χτύποι τους μοιάζουν τώρα μὲ λόγια θεῖα, λόγια τοῦ ἴδιου τοῦ Χριστοῦ, ποὺ ὑπόσχονται τόσα καὶ τόσα στὴ μάννα ποὺ παρακαλᾶει...

Ξημέρωσε. Ὅλοι γιομάζουν μὲ χαρὰ τὴ γεννᾶσι τοῦ Ἀνθρωπῆ. Κι' ἡ εὐτυχισμένη μάννα κάθεται κοντὰ στὸ παιδάκι της, ποὺ πῆρε τὸ καλλίτερο καὶ τοῦ χαμογελάει μ' ἀφάτη στοργή.

Μόνο κάπου-κάπου ρίχνει μιὰ ματιὰ στὴν εἰκόνα τοῦ μικροῦ Χριστοῦ, ματιὰ ποὺ κλείνει μέσα της εὐγνωμοσύνη, λατρεία ἄπειρη, καὶ τὸν εὐχαριστᾶει γιὰ τὸ θεῖκό του δῶρο...

Δέλια

ΤΟ ΚΑΔΡΑΚΙ

['Αριθ. 'Εγκρ. 67]

Ἐπάνω στὸ γραφεῖο μου, ἔχω ἕνα μικρὸ καδράκι ποὺ μ' ἀρέσει πολύ. Εἶναι τόσο μικρὸ ποὺ μόλις φαίνεται τὸ γυαλίσερο μαῦρο ξύλο του ἀνάμεσα στ' ἄλλα πράγματα ποὺ σκεπάζουν τὸ γραφεῖο μου. Κι' ἀλήθεια, εἶναι ὡραῖο αὐτὸ τὸ καδράκι.

. . . . . .

Φθινόπωρο· ἕνα μικρὸ χωριάτικο σπιτάκι μὲ τὴν ξύλινη πόρτα του, μὲ τὸ παραθυράκι του γεμάτο γλάστρες, μὲ τοὺς σάπιους καὶ γεμάτους πράσινα χόρτα τοίχους του· ἕνα μικρὸ δεντράκι ξεφυλλισμένο ρίχνει τὴ λίγη σκιὰ του στὴ μικρὴ αὐλοῦλα τοῦ σπιτιοῦ. Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ὁ τοῖχος ἑνὸς κήπου· στὴ μέση ἡ μισοσπασμένη πόρτα καὶ, ἀπὸ πάνω ἀπ' αὐτὸν τοῖχο ἀκανόνιστα ἀγριόχορτα.

Ἔρημο σπίτι... Μὰ νά!... ἐκεῖ, κάτω ἀπ' τὸ παραθυράκι, κάποιος γέρος κάθεται. Τάστρα του μαλλιά καὶ γένεια τὰ ὄρφνει ὁ ἄφρος. Φοράει τὸ χωριάτικο πουκάμισό του καὶ ἕνα γελέκι. Κρατᾶ στὰ χέρια του ἕνα χαρτὶ καὶ φαίνεται πὼς διαβάζει. Οἱ ὠχρὲς ἀχτῖνες τοῦ ἥλιου δίνουν μιὰν ἄγια ὄψη στ' ἄσπρο πρόσωπο τοῦ γέρου· τὰ κοκκαλίαρικα χέρια του κρατοῦν τὸ χαρτὶ καὶ τὰ μισόσβυστα μάτια του πάνω στὰ βλέφαρά του εἶναι τεντωμένα κι' φαίνεται πὼς βρίσκεται σὲ μεγάλη συγκίνηση. Ποιὸς ξέρει τί νὰ διαβάζει! ποιὸς ξέρει ἂν ὁ ξενητεμένος γιός του δὲν τοῦ γράφει ὅτι γυρίζει στὴν πατρίδα νὰ γεμίσει χαρὰ τὸ σπιτάκι τους... ποιὸς ξέρει!

. . . . . .

Κυὶ κάθε φορὰ ποὺ κάθομαι μπροστὰ στὸ γραφεῖο μου καὶ πέσῃ ἡ ματιά μου στὸ καδράκι, δὲν κρατιέμαι νὰ μὴν πῶ: Ὁ καϊμένος ὁ γέρος, ποιὸς ξέρει τί διαβάζει!..

Δοξασμένη Φουστανέλλα

ΣΚΕΨΕΙΣ

['Αριθ. 'Εγκ. 72]

Ἂν ἐξωτερικὲς αἰτίες ὑποχρεώνουνε τὸν ἄνθρωπο ν' ἀλλάζῃ φαινομενικά, τίποτε δὲν τὸν ἐμποδίζει νὰ μένῃ πάντα ὁ ἴδιος στὸ ἐσώτερό του εἶναι.

***

Ὁ ἄνθρωπος ποτὲ δὲν πρέπει νὰ δίνῃ πίστη στῆς φαντασίας του τὰ δημιουργήματα. Αὐτὴ πολλὲς φορὲς μᾶς πλανᾶ, καὶ συμβαίνει, ἐνῶ μπροστά μας ἔχομε τὸ ἀγνότερο ἄστρο, νὰ νομίζομε πὼς μαυρίλα καὶ καταχνιὰ μᾶς τριγυρίζουν.

***

«Ἐγωϊσμός». Τὰ θυμάτα του ἄμετρα. Μὰ πιότερο λυπᾶμαι ὁσους πάσχουν ἀπὸ τὴν ἀρρώστεια αὐτή. Ἂς μὴ νομίζομε πὼς ἐμεῖς εἴμαστε ἀνώτεροι ὅλων. Πάντα ἂς ἐξετάζομε καλὰ τὸν ἑαυτό μας καὶ χωρὶς ἄλλο κάτι τὸ τρωτὸ θὰ βροῦμε γιὰ νὰ διορθώσωμε. Ἡ ζωὴ εἶναι μιὰ μελέτη ἀδιάκοπη, ἕνας ἀγῶνας καὶ μιὰ ἐξακολουθητικὴ προσπάθεια γιὰ τὸ «ἐμπρός» τοῦ ψυχικοῦ μας «Εἶναι».

Λήθη

ΜΙΑ ΥΠΟΛΟΧΗ...

['Αριθ. 'Εγκρ. 73]

Στὴν ἡσυχία τοῦ ἀπόβραδου, βρῆκα εὐκαιρία νὰ συγκεντρώσω τὶς σκέψεις μου γιὰ νὰ γράψω κάτι γιὰ τὴ Σελίδα. Μὰ ἕνας δαιμονισμένος θόρυβος, μιὰ ταραχὴ τὸ τράνταγμα κάποιου δίσκου ποὺ ἐσκεπασμένος ἀπάνω σβνὰ δοχεῖο μὲ νερό, ἕνα κακάρισμα ἀπὸ εἴκοσι καὶ παραπάνω κότες μὲ τὰ κλωσσοσούλια τους, μὲ κάναν, χωρὶς νὰ θέλω, νὰ παρατήσω τοὺς συλλογισμούς μου καὶ νὰ βρεθῶ στὸ δευτερόλεπτο στὸ παράθυρο τῆς σκάλας ποὺ βλέπει κατὰ τὸν κῆπο.

Τί νομίζετε πὼς ἦταν ἡ αἰτία ὅλης αὐτῆς τῆς ἀναμπαμπούλας; Μιὰ κότα ἀπὸ τὸν διπλανὸ κῆπο, ἔκρινε καλὸ νὰ πετάξῃ στὸν δικό μας. Κι' οἱ νοικοκυραῖοι του, οἱ κότες καὶ οἱ κοκόροι μας, τὴν ὑποδέχτηκαν... *ἐν χορδαῖς καὶ ὀργάνοις καὶ ἐν διαλάλῃσι*. Γιατί ὁ ζωηρότερος κοκόρος μας, ὁ κόκκινος καὶ γυαλιστερός, ἀνέβηκε στὴ στέγη τῆς κουζίνας καὶ ἄρχισε νὰ γεμίζῃ τὰ πέριξ μὲ τὴν μεταλλικὴ καὶ βροντερὴ φωνή του.

Καὶ σὰν νὰ μὴν ἔφτανε αὐτός, ὅταν τὸν ἄκουσαν καὶ οἱ ἄλλοι συνάδελφοι ἀπὸ τὰ κοτέτσια τῆς γειτονιᾶς, ἔσπευσαν νὰ τὸν μιμηθοῦν. Ἔτσι ἡ γειτονιὰ γέμισε μὲ τὰ τρελλὰ κουκουρίκου καὶ κακαρίσματά τους. Ποὺ γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀναπλήρωσαν τὴν ἔλλειψη ἄλλης μουσικῆς· μὰ ποὺ σκόρπισαν τὶς σκέψεις μου καὶ γράφω τώρα αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιο ποὺ μοῦ φάνηκε τόσο ἀπρόσκοπτο ὅσο καὶ ἀστεῖο.

Ἀέρα τοῦ Εὐξείνου

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ *Ροδαλὴ Ἀβγοῦλα* θέλει νὰ μετρήσῃ πόσες μαθήτριες ἀποτελοῦν. Ἀνεβαίνει λόμπον στὴν ἕδρα καὶ φωνάζει:

— Ὅσες εἶναι *ἀποῦσαι*, νὰ σηκώσουν τὸ χέρι τους!

Μέλισσα

***

Ὁ *μπαμπᾶς*, θυμωμένος στὸ Νώνα: — Ποῦ ἔμαθες ἐσὺ νὰ χτυπᾶς τὴν ἀδελφή σου;

Ὁ Νώνας: — Μόνος μου, μπαμπά:

Πανσέληνος

225ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΛΥΣΕΩΝ ΠΝΕΥΜ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Ὁ νέος 225ος Διαγωνισμὸς Λύσεων ἀρχίζει ἀπὸ σήμερα καὶ θὰ περιλάβῃ τὰς λύσεις τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων ποὺ θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὰ φυλλάδια τῆς Β' Τριμηνίας, ἤτοι Μαρτίου, Ἀπριλίου καὶ Μαΐου.

Οἱ ὅροι τοῦ Διαγωνισμοῦ τῶν Λύσεων ἐκτίθενται εἰς τὸ Ε' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ τοῦ Συνδρομητοῦ ποὺ δημοσιεύθη εἰς τὰ φύλλα 20ν, -30ν καὶ 40ν. Ἐκεῖ τοὺς βλέπει κανεὶς ἐν ἐκτάσει. Ὑπενθυμίζω μόνον, ὅτι αἱ Λύσεις δὲν γράφονται σὲ χαρτὶ ὁποιοδήποτε, ἀλλὰ σὲ ἰδιαίτερον ὀνομαζεται *Χάρτης τῶν Λύσεων ἢ Λυσόχαρτο*, καὶ πωλεῖται στὸ Γραφεῖο μου σὲ φακέλους. Κάθε φάκελλος ἔχει 18 φύλλα, δηλαδὴ ὅσα ἀρκοῦν διὰ τὰς λύσεις μιᾶς Τριμηνίας, καὶ τιμᾶται *δρ. 2,50* (καὶ ταχυδρομικὰ τοῦ Ἐσωτερικοῦ λεπτὰ *10* καὶ τοῦ Ἐξωτερικοῦ λεπτὰ *50*). Ὥστε τὸ πρῶτο ποὺ ἔχει νὰ κάμῃ ὁποῖος θέλει νὰ λάβῃ μέρος σ' αὐτὸ τὸν Διαγωνισμὸ, εἶναι νὰ προμηθευθῇ ἕνα τουλάχιστο φάκελλο.

Σὲ κάθε φύλλο Λυσοχάρτου πρέπει νὰ γράψῃ τὰς λύσεις τῶν Ἀσκήσεων *ἑνὸς μόνου* φυλλαδίου (ὅσες βρῇ), καὶ νὰ μοῦ τὰς στέλλῃ ἐντὸς τῆς προθεσμίας ποὺ γράφεται κάθε φορὰ ἐπάνω ἀπὸ τὰς Ἀσκήσεις. Π.χ. αἱ λύσεις τῶν Ἀσκήσεων τοῦ σημερινοῦ φυλλου εἶναι δεκτὰι μέχρι τῆς 6 Μαΐου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΑΛΛΗΛΟγΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΑΙΔΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 33 ἀδὸς Εὐριπίδου τὴν 2 Μαρτίου 1926

ΤΟ Ξεσπάθωμα, ποὺ οἱ φίλοι μου τὸ θεωροῦν καθῆκον τους, βλέπω μὲ χαρά μου ὅτι φέτος πηγαίνει πολὺ καλά. Μὲ ὅλες τὶς δυσμενεῖς συνθῆκες, μὲ ὅλες τὶς ἀνωμαλίες, τὴ στενότητα τοῦ χρήματος καὶ τἄλλα ἐεινά, οἱ παλιοὶ συνδρομηταὶ ἐγγράφουν νέους καθημέρα. Ἰδῆτε πόσους ἔχω νὰ εὐχαριστήσω καὶ σήμερα! Φαντάζομαι τί θὰ γινότανε μὲ τὴν προθυμία ποὺ ἔχουν τὰ καλὰ μου παιδιά, ἂν οἱ περιστάσεις ἦταν καλύτερες. Ἀλλὰ καὶ πάλι, βλέπετε, ἡ θέλησή τον ὑπερνικᾶ τὰ ἐμπόδια κι' εἶναι πολὺ κοχάριστα τἀποτελέσματα. Ἐλπίζω μάλιστα ὅτι τὸ γενναῖο αὐτὸ ξεσπάθωμα θὰ ἐξακολουθήσῃ καὶ θὰ ζωηρέψῃ ἀκόμα. Καὶ σᾶς βεβαιῶ ὅτι εἶναι μεγάλη ἀνάγκη νὰ γίνῃ αὐτό... Δοκπόν, αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἐξεσπάθωσαν: ἡ *Μεγάλη Ἑλλὰς* (καὶ χαίρω πολὺ γι' αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφει, γιὰ τὴ νέα μου φίλη,) ὁ *Λίβιος*, (ἐνέκρινα τὸ ψευδώνυμο τοῦ νέου μας φίλου κι' εὐχαριστήθηκα πολὺ!) αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφεις,) ἡ *Ἴτεα* (ποὺ μὲ θυμήθηκε πάλι, καὶ μοῦ ὑπόσχεται «ποικιλὴ ἀλληλογραφία»,) ἡ *Εὐτυχία Κυζηκηνοῦ* (μὲ δυὸ ξεσπαθώματα,) ὁ *Βύρων Θ. Ἀποστολίδης* (ποὺ εἶχε νὰ μοῦ γράψῃ καὶ τόσον καιρό!), ἡ *Χρυσομαλλούσα τῶν Σφακιῶν* (ποὺ «μὲ ὑπομονὴ καὶ ἐπιμονὴ» ἐξακολουθεῖ τὸ ἔργο της καὶ μοῦ κάνει πάλι τρία ξεσπαθώματα καὶ μιὰ ἀνανέωση,) τὸ *Κρεκάκι*, (ποὺ μοῦ ἔγγραψε τὴν ἐαδελφούλα της,) ἡ *Ἥρα* (ποὺ ἔγινε καὶ μέλος τῆς «Χριστιανικῆς Ἀδελφότητος τῶν Ναυλίων» κι' εἶναι πολὺ εὐχαριστημένη,) ὁ *Ἀμπελακιώτης*, ἡ *Φλόγα τῆς Δημιουργίας* (δυὸ ξεσπαθώματα), κι' ὁ *Εὐστράτιος Παξινὸς* ποὺ θὰ τὸν σημειώσω μὲ τὸ νέο του ψευδώνυμο. Τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους κι' ὅλες μὲ τὴν καρδιά μου!

Ὅταν θὰ λάβετε αὐτὸ τὸ φυλλάδιο, θὰ εἶναι ἕτοιμος κι' ὁ Δεύτερος Τόμος τοῦ «*Παιδικοῦ Θεάτρου*» τοῦ κ. Ξενοπούλου. Ἔχει τὸν ἴδιον ὄγκο καὶ τὴν ἴδια τιμὴ μὲ τὸν Πρῶτο ποὺ λάβετε (16 δραχ. καὶ ταχυδρομικὰ δρ. 18,50 στὸ Ἐσωτερικὸ καὶ 19,50 στὸ Ἐξωτερικὸ) ἀλλὰ περιέχει περισσότερα κομμάτια, 25 ἀντὶ ὅλῳ, ποὺ πολλὰ εἶναι γιὰ μικρότερα παιδιὰ καὶ μερικὰ γιὰ νήπια. Ἀπ' αὐτὸ τὸν τόμον σᾶς συστήνω ἰδιαιτέρως τὴν ποιητικὴ κωμῳδία τοῦ Σοφοκλῆ Τοπάλιου ὁ «Ἥλιος κι' ὁ "Ανεμος», τὴν κωμικὴ σκηνὴ «Τέσσερες μπουρνέλλες» καὶ τὸν διάλογο «Ἐθνικὴ Μερτίου». Ἀλλὰ καὶ ποιὸ κομμάτι δὲν εἶναι ὡραῖο καὶ κατάλληλο γιὰ τὸ σκοπό του, ἀπὸ τὰ ἀφίχτα ποὺ περιέχουν αὐτοὶ οἱ δύο τόμοι; Κάθε Σχολεῖο καὶ κάθε Οἰκογένεια πρέπει νὰ τοὺς ἔχῃ.

Μιὰ ὡραιότατη κριτικὴ γιὰ τὸ «*Παιδικὸ Θέατρο*», πολὺ τιμητικὴ καὶ γιὰ μένα, δημοσίευσε στὴν «Ἑστίαν» ὁ κ. Κωστῆς Βελμοῦρας, παλιὸ κι' αὐτὸς Διαπλασσόπουλο, ποὺ τὸν εὐχαριστῶ πάρα πολύ!.. Ἡ κριτικὴ αὐτὴ τελειόνει ἔτσι: «Στὸ Παιδικὸν Θέατρον τοῦ κ. Ξενοπούλου ξαναβρήκα διάφορα δραματάκια καὶ κωμῳδίες δημοσιευμένα στὴ Διάπλασι. τῶν Παίδων,— τὸ περιοδικὸ αὐτὸ ποὺ εἶναι τιμὴ στὴν ἀκπολιτιστικὴν ἱστορία τοῦ τόπου μας, — μὲ εὐχάριστη, ἁπλὴ ὑπόθεση, μὲ δράση, μὲ ζωή. Τὰ κομματάκια αὐτά, καλογραμμένα καὶ δοσμένα σὲ τρόπο ποὺ νὰ ἐπιδροῦν ἄμεσα κι' ὠφέλιμα στὴν ψυχὴ τοῦ Παιδιοῦ, δὲν τὰ κρίνω σήμερα γιὰ πρώτη φορά: Παιδάκι τότε, τὰ ἔκρινα αὐθόρμητα, χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνω κι' ἐγώ, στοιβάζοντας σωρὸ τὰ ξένα παιδικὰ βιβλία μὲ τὶς πολύχρωμες ζωγραφιές, γιὰ νὰ καθήσω πιὸ ἄνετα καὶ νὰ διαβάσω τὴν *Κυρία Παστακρέμα* στὴ Διάπλασι». Ὡραῖο, ἔ;

Σχετικὰ μὲ τὸ ξεσπάθωμά της, ἡ *Μεγάλη Ἑλλὰς* μοῦ γράφει καὶ τὰ ἑξῆς: «Ἀλλοιώτε καὶ τὰ φετεινὰ μυθιστορήματα εἶναι ἐπέρ ποτε ἐλκυστικά. Ἐκεῖνος ὁ *Τζὰν* (μὲ Τὰ Ζήτα) τρέλλα! Νομίζει κανεὶς πὼς ὅλ' αὐτὰ τὰ πρόσωπα τὰ ἔχει γνωρίσει στὴν πραγματικότητα. Νὰ συντελοῦν ἄραγε κι' οἱ θυμάσιες εἰκόνες ποὺ τὸ συνοδεύουν καὶ τὸ ζωντανεύουν; Αὐτὴ ἄξαφνα τοῦ Θεοῦ φύλλου τί φωτογραφία! Μὰ καὶ τὸ ἄλλο τοῦ Chancel δὲν μέναι πίσω. Εἶναι ἀπὸ τὰ μυθιστορήματα ποὺ ἱκανοποιοῦν ὅλα τὰ γούστα. Καὶ τί ὡραῖα μεταφρασμένο! Ἀφίνω τὶς περίφημες Ἀθηναϊκὲς Ἐπιστολὲς καὶ τὴν ἄλλη ὕλη, τὴν πάντα ἴδια καὶ πάντα καινοφόργια. Πῶς μπορεῖ κανεὶς νὰ τὰ ἐκφράζῃ ὅλα; Εἶναι ἀπὸ τὶς περιπτώσεις ποὺ πρέπει νὰ λέῃ σὰν τὸν Δαυΐδ: «Γεύσασθε καὶ ἴδετε!»

Καὶ τώρα γιὰ τὸ περίφημο αὐτὸ Τὰ Ζήτα τοῦ Τζὰν. Ἡ "*Ανα Βήκου* μπῆκε νὰ περιέργεια καὶ μὲ ρωτᾶ πῶς τὸ ἔχει ἄραγε ὁ Daudet στὸ πρωτότυπο. Ἴσως. Γαλλικὰ τέσσερα αὐτὸ (Τίκαδος) γράφεται Jacques καὶ προφέρεται *Ζάκ*. Ἀγγλικὰ γράφεται: Jack καὶ προφέρεται *Τζάκ*. Ἡ κυρία Μπαρανοῦ λοιπόν, ποὺ ἤθελε γιὰ τὸ παιδί της τὸ ἀγγλικὸ ὄνομα, φοβήθηκε μήν τὸ γράψῃ γαλλικὰ ὁ Γάλλος διευθυντής τοῦ Λυκείου. — ὁ παπᾶς, — καὶ τοῦ λέει: «Par un k, monsieur le superieur, par un k.» Δηλαδὴ «μὲ Κ, κύριε διευθυντά, ἁπλῶς μὲ Κ, Jack κι' ὄχι Jacques». Ἑλληνικὰ ὅμως αὐτὸ δὲν ἀργάτανε, βέβαια, δὲν θὰ καταλαβαίνοτανε. Κι' ὁ διασκευαστὴς ἐπρότεινε νὰ κάνῃ τὴν διάκριση μᾶλλον στὴν προφορά: *Τζὰκ* δηλαδή, κι' ὄχι *Ζάκ*. Γ.' αὐτὸ ἡ κυρία Μπαρανοῦ λέει στὸν παπᾶ: «Μὰ Τὰ Ζήτα, Αἰδεσιμότατε.» Αὐτὸ δείνΐναι; Ὁρίστε, ποὺ θέλετε πιὰ νὰ τὰ ξέρετε ὅλα...

Ὥστε, *Μὴ-μὲ-Δησμάνει*, κάνατε ἤσουν ἀνυπόμονη κι' ἐγὼ τώρα σ' ἔκανα περισσότερο. Ἀνυπομονῶ εἰς ὡς νὰ λάβῃς τὸ φύλλο, ἀνυπομονεῖς ὡς νὰ ἰδῇς τὸ τέλος κάθε ἱστορίας, ἀνυπομονεῖς ὡς νὰ λάβῃς ἀπάντησι στὸ γράμμα ποὺ μοῦ στέλνεις. ἀνυπομονεῖς ὡς νὰ μάθῃς πῶς ἐκρίθη τὸ κομμάτι σου γιὰ τὴ Σελίδα καὶ καθεξῆς. Ἄ, πολὺ λυποῦμαι γι' αὐτό!. Ἂν ἡ ἀνυπομονησία εἶναι ἕνα ἐλάττωμα, ἐγὼ ἔπρεπε νὰ σοῦ τὸ ἐλαττώσω, κι' ὄχι νὰ σοῦ τὸ αὐξήσω. Ἀλλὰ δὲν ἀπελπίζομαι. Πάλι ἐγὼ θὰ σὲ μάθω νὰ μὴν εἶσαι τόσο ἀνυπόμονη. Πῶς; δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ σοῦ πῶ. Ἀργὸς μόνο νὰ παρέσουν ἕνα-δυὸ χρόνια καὶ θὰ ἰδῇς. Φτάνει νὰ μὴν κάψῃς σ' αὐτὸ τὸ διάστημα νὰ καταγίνεσαι μαζί μου ὅπως τώρα.—Σοῦ ἔστειλα 2 φακέλλους λυσόχαρτο.

Χαίρω πολύ, *Πριγκήπισσα τῆς Εὐρώπης*, ποὺ ἦλθε καὶ σένα ἡ σειρά σου νὰ μοῦ γράψῃς. Ναί, βέβαια, δὲν λέγω, μπορεῖσες νὰ τὸ κάνῃς καὶ νωρίτερα. Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν θὰ σὲ «κατηγορήσω» γι' αὐτὸ καὶ μὴ φοβᾶσαι. Δέχομαι καὶ τὸν ἐρχόμενον ἀργὰ ὅπως καὶ τὸν ἐρχόμενον νωρίς... Ὁπωσδήποτε, πολὺ μὲ συγκίνησε ἡ βεβαίωσή σου ὅτι «θάκουγες κάθε μου κατηγόρια χωρίς νὰ τὴν παρατηρῇ ἐκτόμιση». Μπράβο, καλό μου κορίτσι! Καὶ τώρα νὰ μοῦ γράψῃς ὅσο μπορεῖς πιὸ συχνά, γιατί βλέπω πῶς ἔχεις κι' ἀνάγκη νὰ συνεθίσῃς. Σοῦ ἔστειλα τὸ 4ο φύλλο.

Σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅσα γράψεις, *Κόρη τοῦ Βυζαντίου*, καὶ περιμένω νὰ ἰδῶ πόσο θὰ κόψῃ τὸ σπαθί σου, ποὺ τὸ ἀκονίζεις ἀπὸ σήμερα... "Οχι, ὄχι, οἱ φίλοι μου δὲν ξεσπαθώνουν οὔτε γιὰ τὸ βραβεῖο, οὔτε γιὰ νὰ δημοσιευθῇ ἡ εἰκόνα τους. Κι' αὐτοὶ ὅπως κι' ἐσύ, τὸ κάνουν πρῶτα-πρῶτα γιὰ νὰ διαδόσουν τὸ περιοδικό μας, νὰ τὸ γνωρίσουν καὶ σ' ἄλλα παιδιά, νὰ τὰ κάμουν κι' αὐτὰ εὐτυχισμένα, κι' ἔπειτα γιὰ νὰ ὑποστηρίξουν, νὰ βοηθήσουν αὐτὸ τὸ δύσκολο καὶ πολυδάπανο ἔργο. Τὸ βραβεῖο τὸ δίνω ἐγώ, γιὰ δική μου εὐχαρίστηση, στὰ παιδιὰ ποὺ κάνουν ἕνα τέτοιο καλό. Ἐμπρὸς λοιπόν! ξεσπάθωνε καὶ σὺ καί, ἂν πάρῃς κάποτε καὶ τὸ βραβεῖο, κανένας δὲν θὰ σοῦ πῇ ὅτι ἀπελπίσθης σ' αὐτό.

Πολὺ μὲ συγκίνησε τώρα ἐσὺ γράμμα, *Ἀναδρομάρη τῆς Ἀττικῆς*. Δὲν ξέρω ἂν ὑπάρχῃ κι' ἄλλο περιοδικὸ «ποὺ νὰ σκορπίζει τὸ δικό μου τὸ ὄρομα». Ἀλλὰ εἴτε ὑπάρχει, εἴτε δὲν ὑπάρχει, τὸ βέβαιο εἶναι πὼς κι' ἐγὼ συγκελῶ, ἄραγε τὸ λές, «στὴν πράσδο τῆς λατρευτῆς μας πατρίδας. Γ.' αὐτό, καθὼς εἶδες παραπάνω, κι' ὁ κ. Βελμοῦρας λέγει γιὰ τὸ περιοδικό μου, ὅτι εἶναι τιμὴ στὴν ἐκπολιτιστικὴ ἱστορία τοῦ τόπου μας.

Χαίρω πολύ, *Φιερφιρίκε*, ποὺ παρακινήθηκες νὰ μοῦ γράψῃς καὶ σὺ κι' ἐλπίζω νὰ ἐξακολουθήσῃς. Πολὺ ἐνδιαφέρον τὸ γράμμα σου μὲ τὰ προσωπικά καὶ μὲ τὴν ἐκδρομή σὰ ἀραλκία τῆς Νικοπόλεως. Τώρα περιμένω νὰ μοῦ γράψῃς γιὰ τὸν ἑορτασμό τῆς 25 Μαρτίου.

Πολὺ σωστά, *Τριανταφυλλάκι*: Πρέπει νὰ μοῦ γράψῃς τώρα ἔστω καὶ ἀσχημα,— ἂν καὶ ὄχι τόσο ἀσχημα,—γιατὶ συνεθίσῃς νὰ μοῦ γράψῃς ὡραῖα. Ἐπρὸς λοιπόν! — Θὰ ἐλάβες τὰ τετράδια ποὺ σοῦ ἔστειλα.

Χαίρω πολύ, *Αἴμων*. Ναί, δὲν εἶναι δύσκολο νὰ καταφέρῃς κι' ἕνα κομμὰ παράσταση γιὰ τὸ Μνημεῖο τοῦ Πολέμου. Ἐδῶ θὰ γίνῃ περὶ τὰ τέλη Μαρτίου, καθὼς μοῦ εἶπαν προχθὲς οἱ διορταωταί. Θὰ πειχθῇ ἕνα μονόπρακτο τοῦ Πολέμου, — τὸ «Ὄνειρο», — κι' ἄλλα δυὸ ἐρχάνα ἐκλεκτά. Ἴσως στὸ θέατρο Δεριγνάσα (ἂν κι' αὐτὰ δὲν ὁριζοθῆκαν ἀκόμα) τὸ ἀπόγευμα τῆς 27 Μαρτίου. Θὰ σᾶς ξαναπῶ.

Ὡραίας Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς: *Παραμύθο Γαρύφαλο, Φωτιά, Ἀνοικτόκαρδος, Ἴρις, Δαφνοστεφὴς Ὀλυμπιονίκης, Ἥρωας τοῦ Ζαλόγγου, Νυφούλα τ' Οὐρανοῦ, Ἐλπιδοφόρος, Δεῖλά, Ἀνθισμένη Πασχαλιά, Δροσοσταλίδα, Φελλαχάκι, Χαρούμενη, Πριγκήπισσα τῆς Ὁλλανδίας, Γιοῦ Γιοῦ, Κέλλεμαν καὶ Πολυδεύκης Καλῆς.* — Ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες τ

'Ανθη. Τὸ ποίημα ὡραιότατο! 'Αλλὰ πολὺ μεγάλο (θἄπαιρε μιὰ στήλη) καὶ πολὺ ἀνώμαλο στιχουργικῶς. Δὲν μπορεῖ νὰ κανονισθῇ λίγο καὶ νὰ συντομευθῇ;

'Εγκρίνονται: 71. «Χειμώνας,» τοῦ *Χιονισοῦ*.—72. «Σ' ἔφυες» τῆς *Δήθης*.—73. «Ἤ τυχάρε η» τῆς *Μορέλλας*.—74. «Ὁ Διάβολος μεταμορφώθηκε» τοῦ *Σανθίππου*. — 75. «Τὸ μαθημένο Ἡμερολόγι» τοῦ *Κλέη 'Αθήνα*.

Κι' ἕπεται συνέχεια.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀναγνωσθῆναι, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 1 Ο.—Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀναγνωσθέντα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1926. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, εἰς κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: *Κολοκοτρώνης, ἀ. (!!). 'Ιδεαλίστρια, κ. (ΚΣ). Πολύβιος, ἀ. (ΒΔ). Αἴμων, ἀ. (;). Ταρζάν, ἀ. (ΝΠ). 'Αργυρόπτερος Κόρη, κ. (ΑΠ). Κόρη τῶν 'Αθηνῶν, κ. (ΑΠ). Διγενὴς 'Ακρίτας, ἀ. (ΠΚ). Βρυκολακιασμένος Κόμης, ἀ. ('Εν. Βρυκ.). 'Αγριεμένος 'Ωκεανός, ἀ. Περβὶν ἡ Περοσπούλα, κ. (ΚΤ). Κύμα τοῦ 'Εβρου, ἀ. (ΤΠ).*

'Ανανεώσεις Ψευδωνύμων: *Τριανταφυλλένιο Μπουκετάκι, κ. Ξάνθιππος, ἀ. Δεῖλά, κ. Ζιζάνιον τῆς Περσίας, ἀ. Αἱματοβαμμένη Δόξα, ἀ.*

Ἡ Διάπλασις ἀδπάζεται τοὺς φίλους της: *Βικτωρίαν Α. Συντίκα* (τί λές! ἕνα χρόνο ἔκαμες νὰ μοῦ γράψῃς; πάλι καλὰ ποὺ δὲν μὲ ξέχασες· ὄχι, Π. Πνεῦμα χρυσόδετο δὲν ἔχω· δὲν δίνω πιὰ βιβλία, γιατὶ κοστίζουν πολύ·) *Συρανὼ* (δόξα σοι ὁ Θεὸς ποὺ μὲ θυμήθηκες καὶ σύ! ναί, κι' ἐδῶ τώρα ἔχουμε χιόνια καὶ κρύα... μαρτιάτικα·) *Σκλαβωμένην 'Ευρυθραίαν* (ἑστιάλα· περαστικά·) *Διγενῆ 'Ακρίταν* (αὐτὸ σοῦ ἐδιάλεξα καὶ χαίρω πολύ·) *Ἐρημικὸ 'Ακρογιάλι* (πόσα δυστυχήματα, παιδί μου! ἔχεις δίκιο, πάλι καλὰ ποὺ μὲ θυμήθηκες καὶ τώρα· ἀλλὰ προπάντων σ' εὐχαριστῶ ποὺ μ' ἐλ'αὐτὰ ἐὰν θέλησες νὰ μᾶφῆσῃς·) *Πονεμένην Ψυχὴν* (μόνο καμμιὰ δεκαριὰ συνδρομητὰς ἔχω ἐκεῖ, ἀγῶ ἔπρεπε νὰχω ἑκατό· γιὰ τὰ Ἐδσημα διάβασε τὸν 'Οδηγό· ὁ Ὀδγος Φώσκολος δὲν ἔγεινε 'Ιταλός, ἀλλὰ ἦταν γεννήθηκε δηλαδὴ στὴ Ζάκυνθο ἀπὸ 'Ιταλὸ πατέρα—Δάλματό,— καὶ μητέρα Ζακυνθία· συγγενεῖς του, ἀπὸ τὴ μητέρα του, ὑπάρχουν ἀκόμα στὴν Ζάκυνθο ἀλλὰ δὲν ξέρω ἂν ὑπάρχουν καὶ στὴν 'Ιταλία·) *Κωκκινόσκουφη* (νὰ διαβάσῃς τὸν 'Οδηγό, νὰ ἰδῇς πῶς στέλλοντα αἱ λύσεις·) *Δ. Γεροκωστόπουλον* (εὖγε! πρίμινο!) *Γλυκὸ Χαμόγελο* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, λυσόχαρτο ἑστιάλα·) *Ζιζάνιον τῆς Περσίας* (εὐχαριστῶ· καὶ τ. ὡραία δαλτήριο!) *Φαίδραν* (Π. Θέατρον ἑστιάλα·) *Ι. Σταυροπολτζῆν* (εὐχαριστῶ πολύ·) *Γ. Μάσχαν* (εὐχαριστῶ πολύ· ἐδῶ ἡ Πεντηκοντατετηρίς τοῦ Παλαιοῦ ἀνεβλήθη γιὰ τὸ 1897·) *Δέσποιναν Εὐθυμιάδου* (τί χαρὰ λοιπὸν τοῦ χρόνου!) *Σοφίαν Χαλκουτσάκη* (εὐχαριστῶ· εὐχομαι ἐπιτυχία·) *Ὀρεστιάδα* (ναί· σὲ ὅλα ναί·) *'Αννίβαν* (χαίρω, ἔκα' μες πολὺ καλά, νὰ μοῦ γράψῃς·) *Πύρρον* κτλ., κτλ.

Πανταχοῦ Παρών, Π. Σ. Σκούτηρην, 'Αετὸν τῶν Θαλασσῶν, Κρινάκι (ἑστιάλα).

Νυφούλαν τ' Οὐρανοῦ, 'Ηλιογέννητην, Μη-με λησμόνει, Γεροτραχανᾶν, 'Ερημικὸ 'Ακρογιάλι, Εὐρώταν, Φουρτουνιασμένην Θάλασσαν, 'Ελπιδοφόρον, 'Αγνὴν Ψυχούλαν, 'Ορεστιάδα, Πανταχοῦ Παρών (Π. Πνεύματα καὶ κομμάτια σας γιὰ τὴ Σ. Σ. Σ. ἔλαβα· θὰ τὰ διαβάσω μὲ τὴ σειρά των)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *1ην Μαρτίου*, θἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[ΑΡΧΗ τοῦ νέου 225 Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 6 Μαΐου]

190. Δεξίγριφος

Πόλι μικρή, μὰ γνωστὴ τόσο
Γιὰ κάποιον ποὺ γεινε κεῖ γάμο,
Μ' ἕνα αἰσθητήριο θὰ ἑνώσω
Κι' ἔνδοξο ἥρωα θὰ κάμω.

Μηλολόνθη

191. Στοιχειόγριφος

'Αθικα κάνω τὸν κόπο
Κεφαλή, λαιμὸ νὰ βγάλω:
Νῆσος ἦταν καὶ τὸ πρῶτο,
Νῆσος εἶναι καὶ τὸ ἄλλο.

Γλυκὸ Χαμόγελο

192. Μεταγραμματισμὸς

Το τέταρτο κάποιου νησιοῦ
Θὰ τὸ ἀντικαταστήσω
Κι' εὐθὺς θὰ τρέξω πρὸς αὐτό,
Τῇ δίψα μου νὰ σβύσω.

Διαβολεμένο Ροδιτάκι

193. 'Αναγραμματισμὸς

'Ο Θεὸς μὲ κατηράσθη,
Τί τὴ θέλω τὴ ζωή μου:
Καὶ γιὰ νὰ πεθάνω τώρα,
Συνταράζω τὸ κορμί μου.
Μ' ἄλλο τί δὲν κατορθώνω
Ὕστερ' ἀπὸ τόσους κόπους,
Παρὰ νὰ γινῶ μιὰ χώρα
Ποὺχει κίτρινους ἀνθρώπους.

Βιολέττα

194. Δημῶδες 'Αἴνιγμα

Κλείνω τὸ σεντουκάκι μου
Καὶ κρόσια μέ' σου ἔξω.

'Ηλιόβραλτη

195. Γωνία

****** = Βασιλεὺς τ. 'Αθηνῶν.
***** = Προφήτης.
**** = Ἱερὰ ἀκρόπολις.
*** = Λυνητικός.
** = Ζῶον.
* = Σύμφωνον.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Γαλαξίας

196—200. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι ἑνὸς ἄλλου πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

ἀκμή, δέρμα, ταῦρος, κλῆσις, ἕλος.

Φιφὴ Ι. Σταυροπούλου

201. Διπλὸ Κεφάλι

Διὰ τῆς προσθήκης ἑνὸς οἱουδήποτε γράμματος εἰς τὰς κάτωθι λέξεις, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι, τῶν ὁποίων τὰ ἀρχικὰ νὰποτελοῦν χόρτον σαλατικόν:

ἕρμα, ἴδιος, 'Αγᾶς, ρέπω, ὕλη, ἕλος, βέλος, αὐλός.

Ξάνθιππος

202. Διπλὴ 'Ακροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν θαλάσσιον θεόν, τὰ δὲ τελικὰ γράμματα ἀρχαίαν περίφημον πόλιν.

1, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου· 2. Παράγωγον τοῦ *ρέω*, ἐπὶ ποταμῶν, ἢ ἀρχαῖος λιμὴν τῆς 'Ιθάκης· 3, Θεὸς τῶν Ρωμαίων· 4, Παράφρων· 5, Κραυγὴ ζώου· 6, Ποταμὸς τῆς Αἰνύπτου.

Αἰσθημαστὸς Συνδέτης

203. Φωνηεντόλιπον

δν-θμτς-ββν-τκτ-λπν

Κορνήλιος Ποιητίδης

204. Γρῖφος

```
        ελ          οφ          αν
   ελ       ελ  οφ      οφ  αν      αν
τ'                 αδ          ος              ι          7
   ελ       ελ  οφ      οφ  αν      αν
        ελ          οφ          αν
```

Χρυσῆ Καρδιά

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

205—207. Cinéma-Rébus

1.—Φίλος, εἰς, ἐκεῖ.
2.—Τροχός, εἶναι, οὔτε.
3.—'Απὸ ἐδῶ.

Ἐὰν μεταφρασθοῦν γαλλικὰ καὶ προφερθοῦν γρήγορα αἱ ἀνωτέρω λέξεις, θἀκουσθοῦν τρεῖς πόλεις τῆς Γαλλίας.

Μυστηριώδης Ὑποπτεύς

208. Rébus

Tu—ou—Tu
Mal—tu—Mal
Pas—n'y—Pas
Rai—j'y—Rai

Γλυκειὰ 'Αγάμνησις

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. 'Ασκήσ. τοῦ φύλ. 51

747. Πλατίνη (πλάτη, νή.) — 748. Σιγῶ (σύ, 'γώ) — 749. Τράγος-τρύγος. — 750. Ροφὸς-φόρος. —751. Πάπας-παπᾶς.

752. Π ΑΝΑ ΠΑΥΛΑ ΑΝΑΞΙΟΣ 753. 'Ο κόρος, ἡ κόρη (τοῦ ὀφθαλμοῦ), τὸ κόρο. — 754. *Οὐκ ἔσθ' ὑγείας κρεῖττον οὐδέν.* ('Η ἀνάγνωσις κατὰ διαγωνίους ἐξ ἀρχῆς πότε ἐκ τῶν κάτω καὶ πότε ἐκ τῶν ἄνω) — 755—756. 1. Πίστευε καὶ μὴ ἐρεύνα. 2. 'Η κλῶσσα κακαρίζει ποὺκανε ταὺγό. — 757. Εὐχὴ γονιοῦ ἀγόρασε καὶ στὸ βουνὸ ἀνέβα. — 758. *'Η μέλισσα κάνει μέλι* (ι μὲ λι, σὰ κᾶν, ι μὲ λι.) — 759. *Πάταξον μέν. ἄκουσον δέ,* (patte. axe, ou mene, à cou son dé.) — 760 Car âme elle a (γιατὶ ψυχὴν ἔχει)=καραμέλλα.

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ γραφεῖον μας, ἀποστέλλοντες καὶ δραχμ. 5 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. 'Αλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα.) Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ πλάγια δὲ στοιχεῖα λεπ. 70 καὶ μὲ παραλαῖα δραχ. 1. Ὁ χωριστὸς στίχος δραχμὴ 3. Ἡ προκαταβολὴ εἶναι ἀναγκαίτερη.

(ΚΣΤ'—206)

Ἑλληνικὴ 'Ανανέννησι, βραβεῖον ἐλπίφθη. Θερμῶς εὐχαριστῶ. Ξανθὴ Νεράϊδα, γιατὶ δὲν ἀπαντᾶτε;

Γλυκὸ Χαμόγελο

(ΚΣΤ'—207)

Πρωτομαΐνοντας στὰ Διαπλασάκοσμο χαιρετῶ ὅλους καὶ ὅλες.

ΜΗ ΜΕ ΛΗΣΜΟΝΕΙ

(ΚΣΤ'—208)

Α' ΑΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ «ΓΕΡΟ-ΤΡΑΧΑΝΑ»

ΚΑΡΤΩΝ-ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΩΝ

Προσοχή! Προτιμῶ τοκεῖα. Γραμματόσημα ἀρχαῖα 'Ελληνικά, ξενικά. Συμμετοχὴ δίδραχμος. Προθεσμία μήνας. Βραβεῖα ἱκανοποιητικά. Λ)σις: (ΚΣΤ'—168).

(ΚΣΤ'—209)

«ΕΝΩΣΙΣ ΒΡΥΚΟΛΑΚΩΝ»

ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΑΙ Α' ΕΞΑΜΗΝΟΥ

Πρόεδρος: ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ, Γ. Ρραμματεύς: ΒΡΥΚΟΛΑΚΙΑΣΜΕΝΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ, Ταμίας: ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

ΤΜΗΜΑΤΑ

'Αποκαλύψεων: ΣΚΟΤΕΙΝΟΣ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ, Διανφνισμῶν: ΑΡΧΩΝ ΤΩΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΩΝ, Ξεσκαθώματος: ΒΡΥΚΟΛΑΚΙΑΣΜΕΝΟΣ ΚΟΜΗΣ.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ

'Αθηνῶν: ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ, Πόλου: ΑΙΜΑΤΟΒΑΜΜΕΝ. ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ.

Προσεχῶς: ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ!

Μικρὲ Λόρδε, Μεγάλε Ναπολέοντα, ὁρκίσατε κύρ! Περιμένομεν!

Ζητοῦμεν ἀντιπροσώπους. Λ)σις: (ΚΣΤ'—85).

(ΚΣΤ'—210)

Ἀποτελέσματα Διαγωνισμοῦ (ΚΣΤ'—75). Βραβεύονται: Γλυκὸ Χαμόγελο, Μέλισσα, Κέρβερος. Λοιποὺς εὐχαριστοῦμεν. Στείλατε Δ)σιν καὶ ταχυδρομικά.

Βυζαντινὸ 'Αστρο, Μονάκριβη

(ΚΣΤ'—211)

«ΑΟΡΑΤΟΙ ΠΡΟΣΩΠΙΛΟΦΟΡΟΙ»

Προκηρύσσομεν Β' καὶ Γ' ΜΕΓΑΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ: α') ΓΕΩΛΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΚΑΡΤΩΝ, β') ΤΟΠΙΚΩΝ.

Προθεσμία δίμηνη, συμμετοχὴ μονόδραχμος. Θὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ἡ ποιότης καὶ ποσότης. Βραβεῖα ΕΚΛΕΚΤΑ. Δ)σις μέσῳ τῆς ἐν 'Αρνοστολίῳ ἀντιπροσώπου μας: Εὐάγγελον Βόνταν (διὰ Δίδα Ροδοδάκτυλον Ἀθήνῃν) 'Αρνοστόλιον.

ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΜΕ ΑΠΟ ΟΛΟΥΣ ΚΑΙ ΟΛΕΣ

'Ο τῶν Διαγωνισμῶν ΚΕΔΛΕΡΜΑΝ

(ΚΣΤ'—212)

Ἀδερφὲ μ' εὐλαβῶ· φιλῶ τὰ χέρια *κείνα* ποὺ δούλεψαν γιὰ μένα στὸ Δημοψήφισμα, εἴτε ἀπ' ἔγκαρδα σκρωγμένα, εἴτε ἀπὸ ἔνάγκη ἀπίδοιξης.

ΙΩΑΝΙΣΜΟΣ

(ΚΣΤ'—213)

«ΑΟΡΑΤΟΙ ΠΡΟΣΩΠΙΛΟΦΟΡΟΙ»

Παλιότσοι, βραβεῖα λάβαμε· εὐχαριστοῦμε. *Μικρώσαμε,* εὐχαριστοῦμε· περιμένουμε.

(ΚΣΤ'—214)

Ὀνειρον τῆς Κύπρου, *Ρενέ, Πρεζονέρο, 'Υγιαμπουρη,* μὲ τιμᾶτε μὲ τὴν ἀλληλογραφία σας. ΑΕΪΛΑ

(Λ)σις: Pharmacie Normale, Rescht, Perse).

(ΚΣΤ'—215)

Η ΑΕΪΛΑ μὲ τὴν ΑΕΪΛΑ ΧΑΝΟΥΜ δὲν ἁρμόζει ν' ἀλληλογραφήσουν;

(ΚΣΤ'—216)

Τὸ *Ζιζάνιον τῆς Περσίας* ἀνταλλάσσει Μ. Μυστικὰ καὶ γραμματόσημα μὲ ὅλους. *Γλυκὸ Χαμόγελο,* γιατὶ δὲν ἀπαντᾶς; δὲν ἔλαβες τὸ βραβεῖο;

(ΚΣΤ'—217)

Ὡς καινούργια Διαπλασσκούλα στέλλω ἕνα χαιρετισμὸ σ' ὅλους. *Πανταχοῦ Παρών, Σμύρνη, Γιού-Γιού, Προαιώνιε Πόδε,* ζητῶ τὴν ἀλληλογραφίαν σας. ΠΕΡΕΙΝ Η ΝΕΡΟΠΟΥΛΑ

Τύποις Π. Γ. ΜΑΚΡΗ καὶ Σία — Σοφοκλέους 1